

Colofon

Dorpskrant Nederhemert is een zelfstandige uitgave voor de inwoners van de dorpen Nederhemert-Noord en Zuid.

De redactie bestaat uit:

Jenny van den Broek	Dirk Brugmans
Willemien Hobo	Gerrit Bouman
Carola Kuijntjes	Wim van der Toorn
René van de Werken	Gerda Kooijman

Info en tips:

Voor het aanleveren van tips, artikelen:

dorpskrant@dorpsraadnederhemert.nl

Voor advertenties : willemien.hobo@gmail.com

Verspreiding en abonnementen:

Dorpskrant Nederhemert wordt gratis verspreid onder alle inwoners van Nederhemert. Mensen buiten Nederhemert kunnen een abonnement nemen. Een ophaalabonnement kost € 25,- en een abonnement per post kost € 35,- per jaar.

Bezorging, klachten, nieuwe abonnees:

Dirk Brugmans 06-22838436

Advertenties:

De Dorpskrant Nederhemert wordt bekostigd door advertenties.

De prijzen zijn als volgt:

Advertentie omslag:

Hele pagina	- € 500,- per jaar
Halve pagina	- € 250,- per jaar
Kwart pagina	- € 125,00 per jaar

Advertentie binnenzijde:

Hele pagina	- € 120,- voor 1 uitgave
	- € 440,- voor 1 jaar
Halve pagina	- € 65,- voor 1 uitgave
	- € 220,- voor 1 jaar
Kwart pagina	- € 30,- voor 1 uitgave
	- € 110,- voor 1 jaar
Achtste pagina	- € 20,- voor 1 uitgave
	- € 60,- voor 1 jaar

Digitaal

Website: www.dorpsraadnederhemert.nl.

Facebook: Dorpskrant Nederhemert

Twitter: @DorpsrNhemert

Verantwoordelijkheid

De redactie van de dorpskrant draagt geen verantwoordelijkheid voor de inhoud van de bij hen aangeleverde artikelen en behoudt zich het recht om artikelen te weigeren of aan te passen als de redactie dat noodzakelijk vindt.

Contact met de gemeente:

Hebt u klachten over allerlei zaken binnen Nederhemert die ook de gemeente aan gaan, denk aan kapotte verlichting, verstopte riolering, overlast e.d., bel dan altijd met telefoonnummer. **0418-681681**. Ook kunt u klachten melden via de Buitenbeter app. De dorpskrant is niet bedoeld als klachtenplatform.

De contactpersonen binnen de gemeente zijn:

Diny van Aanholt, gebiedsregisseur van de gemeente Zaltbommel. Zij is bereikbaar op het nummer 0418-681645 of 06-29024749.

Binnen de politie is er ook een contactpersoon voor de dorpen.

Voor ons is dat Shirley Doves, te bereiken via telefoonnummer 0900-8844

Slakken

Gestaag valt de regen in de al doorweekte aarde. Groen en weelderig is het loof van de struiken en bomen. Juni! Zomer! Soms verschijnt dan een waterig en soms ook een warm zonnetje. Die combinatie maakt dat alles groeit en bloeit. Doch in diezelfde weelderigheid wordt er ook strijd gevoerd. Een strijd tussen mens en een slijmerig dier. De ene wil de beheersing over de planten en bloemen in de tuin en de andere partij wil overleven door zich tegoed te doen aan alles wat fris, teer en nieuw uit de grond spruit. Traag maar beslist kruipen de slakken op hun doel af. Soms belemmerd door -de mens- gestrooide korrels bijgevolg de slak het spoor bijster raakt, soms ook door andere belemmerende maatregelen. De ene morgen kijkt de mens tevreden naar z'n uitspruitende plantjes en de andere dag kan hij teleurgesteld de restanten ervan ontdekken. Wat een strijd om de plantjes. Om moedeloos van te worden...

Ook in het mensenleven lijkt het leven soms op regenachtig weer en mooie plantjes in de strijd tegen de slakken. Neem nu de school. In 2019 ging er al een noodkreet naar de gemeente: "We groeien er uit!" Er werd door alle partijen hard gewerkt, maar toch deden ook hier de slakken hun werk. Hoewel er 'plantjes' werden gepoot en er heus hard werd gewerkt door de betrokken partijen is er nu 5 jaar later nog geen concreet plan maar wel een *mogelijke* plek voor een nieuwe school. Slakken deden hun werk om plannen te vertragen en korrels werden gestrooid om de plannen weer te versnellen. Om niemand tekort te doen: wat is er al veel energie in gestoken. Wat een strijd tussen waar, hoe, wat en wanneer... Om moedeloos van te worden.

Inmiddels rijzen zeker tien bouwkransen boven Nederhemert uit. Hele straten worden zeker niet in een slakkentempo gebouwd en eind dit jaar zullen nieuwe bewoners, wellicht met kinderen, over de drempels stappen.

Over de school wordt dan nog steeds nagedacht. Gelukkig zijn er naast slakken ook snelle vliegers die in de gaten hebben dat de nood hoog is en inmiddels is er een dependance als een buur-initiatief om de eerste nood op te vangen. Welke huidige groepen zullen nog naar de nieuwe school gaan? Hopelijk wordt het droger en krijgen de slakken minder kans.

Gerda Kooijman-Groeneveld

Inhoud

Colofon en voorwoord	01
Inhoudsopgave	03
Nieuwtjes van de dorpsraad	05
Onze kleinste Hèmersen	07-11
Dodenherdenking	13
Koninklijke onderscheiding	15
Koningsdag	17
De hofdame van 't Eiland	18-19
Paardenpassie van Henk	21-23
Gedicht 'Imke' van Quartiers	23
Elzbeth Oomen op Mercy Ships	24-25
De vrouw met de hond	27
Terugblik en vooruitzien in groep 8 van de Wegwijzer	28-33
Tableau vivant in groep 4 op de Wegwijzer	33
Een nieuw bedrijf: STRAK bouwgroep	35
Loonbedrijf Smits 60 jaar	36-37
20 vragen aan Jack van Hemert	40-41
Getrouwd!	43
Wonen in het veerhuis	44-47
De veerman vertelt	48-49
Dialect	49
Van een jonge moeder	51
Uit de pastorie	53-55
Een plek voor ontmoeting!	56-57
Een straat gespot: 'Nederhemertstraat'	57
De eilandkerk op Zuid	59
Op 't Hof technische groothandel 25 jaar	61
Een nieuw koor gaat starten!	61
Jubileum 50 jaar getrouwd	62-63
Recept Arretjescake zonder rauw ei	63
Van een schippersvrouw	64-65
Onderwijs door de jaren heen	67-69
Over een oud-inwonster van ons dorp, Joke van Ooijen	70-71
Vakantiebijbeldagen uitnodiging	71
Speeltuin Nederhemert	73
Nederhemertse anekdotes	75
Jubileumjaar fanfare Juliana/Concordia	75
Nieuws van de senioren	77
Veeziekten in de 18e eeuw	78-79
Van de brandweer	81
Een nieuwe tankspuit	83
Nieuws van de huisartsenpraktijk	85
Kleurplaat	87
Rouw	88

Nieuwtjes van de dorpsraad

Nieuwe voorzitter Dorpsraad

René van de Werken is na 12 jaar gestopt als lid van de dorpsraad en was de laatste 6 jaar voorzitter. Deze functie zal worden overgenomen door de huidige vicevoorzitter Walter Esch. Sociale media, die tot nog toe door René werden bijgehouden, worden overgenomen door Anne-Carlijn en Madeleine van Dam. Er is besloten om voorlopig geen nieuw lid te zoeken voor de dorpsraad, waarmee we weer op het gewenste oneven aantal bestuursleden zitten.

Dorpsschouw

Zoals ieder jaar heeft de dorpsschouw ook dit jaar weer plaats gevonden en zijn er al veel punten snel opgelost door de gemeente. Mocht u nog iets willen melden dan kan dit via de BuitenBeterapp.

Fietspad langs Eilandse dijk

In juni wordt bekend gemaakt of de provincie met het fietspad aan de slag gaat.

Uitrit Sterakker - Ormelingsstraat

De gemeente is nog steeds op zoek naar een passende oplossing om de onduidelijke situatie op te lossen. Nu is er vaak twijfel wie er voorrang moet verlenen.

Dodenherdenking

Een mooie opkomst van inwoners die werden toegesproken door Gilco Grandia namens de gemeente Zaltbommel en Josanne van Ooijen, die een mooi gedicht voor las. Ook bedanken wij CBS De Wegwijzer voor het beschikbaar stellen van de geluidsinstallatie en fanfare combinatie Prinses Juliana-Concordia voor de muzikale begeleiding.

AED Sterakker

De AED is besteld en zal spoedig worden opgehangen.

Boveneindse bouwactiviteiten

Er wordt gebouwd aan het Boveneind en dat is wel te zien ook aan de vele bouwkransen. Iets wat een prachtig plaatje oplevert en waar Dirk Brugmans snel een foto van heeft geschoten.

Gebiedsconciërge

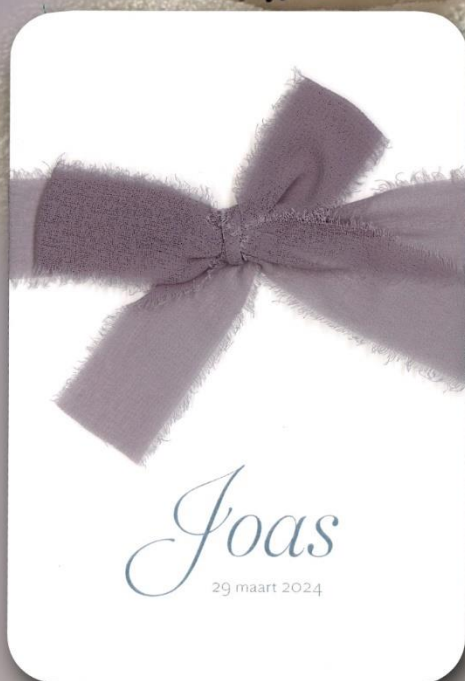
Na even weg te zijn geweest, is Richard Hak weer terug en samen met Jochem Blom is hij onze gebiedsconciërge.

Sail-2024

Sail-2024 wordt op zaterdag 7 september gehouden. De tocht start op het Esmeer en eindigt in Nederhemert. Als thema wordt "25" aangehouden i.v.m. het 25-jarig bestaan van de gemeente Zaltbommel.

Onze kleinste Hèmersen

Onze kleinste Hèmersen

Waardevol
wonder
zo rijk en
bijzonder

Welkom lieve

Mia

de Wit

05.04.24 | 08:29uur
3375gram | 48 cm

Dennis & Jolet
Evi & Iris
Ormelingsstraat
5317B Nederhemert

In de moederschoot geweven,
tot een wonder van bestaan,
bracht God je in ons leven.
Dankbaar noemen wij jouw naam.

JANTJE CORNELIA

14 april 2024

12:18 UUR - 3405 GRAM - 49 CM

Gerrit en Carola Kant-Oomen
Zusje van Jorg
Molenstraat 5317 JD Nederhemert

NOA

- WELKOM LIEF ZUSJE -

Jouw handje in het mijne,
zo gaan we hand in hand.
Als broer en zus,
een ijzersterke band.
Ik ben al wat groter,
en jij bent nog zo klein.
Maar ik hoop dat wij voor altijd
elkaars beste vriendjes zullen zijn.

Onze kleinste Hèmersen

Fedde

Je bent voor ons een Godsgeschenk,
zo kostbaar en zo klein.
We bidden dat, waar jij ook gaat,
Zijn Hand op jou zal zijn.

Fedde

16 april 2024

Fedde is het lieve broertje van
Sem, Lieke en Suus

Gerben en Netty Dorrestijn
Korenbloemstraat 5317 NE Nederhemert

H

Hidde

Hendrik Berndinus

Met grote blijdschap ontvingen wij
uit Gods scheppende en bewarende hand
een zoon en broertje

01.16 uur ♥ 52 cm ♥ 3725 gram

Arjan en Joanneke van der Steenhoven - van Dijk
Henrico

Boterbloemstraat 5317 NH Nederhemert

U bent van harte welkom om ons kleintje te komen bekijken!

Onze kleinste Hèmersen

Lieke

28 april 2024

Dankbaar en blij zijn wij met de geboorte van onze dochter en zusje

Lieke
Wilhelmina

22.48 UUR | 4350 GRAM | 52 CM

Bert en Liseth van de Werken
Luuk, Mirthe

Sleutelbloemstraat 17, 5317 NB Nederhemert
Papa 06-41909681 | Mama 06-54940898

*Kijk de wereld in met verwondering
want je vermenen daar wat je ziet
bloemen, vogels, zon en regen
samen het leven en genot*

Dinant

30 april 2024

De Heere, Die leven gaf en leven spaarde,
verblijdde ons met de geboorte van
een zoon en broertje

Anton Dirk

30 april 2024

Dinant is het broertje van
Annemieke, Janneke en Williene

Jan-Willem & Marije van den Oever - de Jong
Maasdijk 5317 KS Nederhemert

01.20 uur | 54 centimeter | 3910 gram

Onze kleinste Hemersen

Dankbaar en blij ontvingen wij
uit Gods scheppende en bewarende hand
een zoon en broertje

Arien

11.48 uur - 51 cm - 3535 gram

Leo en Anja Vos
Janne
Kapelstraat 25
5317 JP Nederhemert
Leo 06-42300016 | Anja 06-23283959

*Geloofd zij God met diepst ontzag!
Hij overlaadt ons dag aan dag.
Met Zijne gunstbewijzen:*

Lukas

Het blijft altijd een wonder
een kind volmaakt en klein
Gods schepping zo bijzonder
dat er geen woorden voor zijn

Lukas
Lukas Johannes

31.05.2024

Roel en Dianne van Dam
broertje van Julian

Tuinstraat 1, 5317 JK Nederhemert
Graag een seintje, voor een bezoek aan ons kleintje!
R: 06 - 27 82 52 94 D: 06 - 30 56 08 13

4 mei: Dodenherdenking

Koninklijk onderscheiden!

Jan was in zijn jonge jaren een actief voetballer en groot liefhebber van sport in het algemeen. Hij moest al op jonge leeftijd stoppen met voetbal, maar bleef vanaf die tijd actief bij voetbalclub Roda Boys in Aalst en heeft daar ook vele jaren een bestuursfunctie (voorzitter) vervuld. Nu is hij daar nog steeds actief als leider/begeleider van het 1^e elftal.

Toen in zijn geboortedorp Nederhemert in 1978 een omni-sportvereniging (turnen, volleybal en later ook tafeltennis en badminton) werd opgericht is Jan meteen in het bestuur gekomen. En daarin is Jan tot op de dag van vandaag nog actief als penningmeester. We kunnen stellen dat Jan de motor is die S.V. Hamarithi laat draaien. Wat er ook voor problemen zijn of wanneer er iets geregeld moet worden;

We kunnen stellen dat Jan de motor is die S.V.-Hamarithi laat draaien.

Jan krijgt het voor elkaar. Hamarithi gaf ook zes keer per jaar een krantje uit dat ook door het hele dorp werd rondgebracht. Dit krantje werd zeker voor meer dan de helft gevuld met teksten/stukjes van Jan.

Ook is Jan in de jaren 80 en 90 actief geweest voor de VVD en heeft hij in de gemeenteraad van de gemeente Kerkwijk gezeten. In 1992 heeft Jan samen met een aantal dorpsgenoten en vooral heel veel steun van zijn vrouw Aagje een nieuwe protestants christelijke basisschool opgericht. Ook in die schoolvereniging heeft Jan vanaf de oprichting jarenlang een bestuursfunctie bekleed.

Naast zijn vele bestuurswerk organiseerde Jan altijd veel activiteiten/evenementen voor het HELE dorp. Zo waren de door Jan georganiseerde Droppings legendarisch. Jan regelde een grote vrachtwagen en daarin werden alle deelnemers (vaak rond de 100 personen) vervoerd naar altijd spannende, onbekende bestemmingen. Ook organiseerde Jan graag ieder jaar een verrassingstocht door het dorp, waarbij de groepen deelnemers allerlei spannende en soms gevaarlijke

opdrachten moesten uitvoeren. Er werd ook ieder jaar een Bazar georganiseerd door S.V. Hamarithi, waarbij Jan altijd een leuk en uitdagend wedstrijdelement wist toe te voegen, en waaraan groepen uit het hele dorp en de omgeving meededen. Voorbeelden hiervan zijn: sterkste man/vrouw van Nederhemert, kampioen rodeostier rijden. Het dorps huis van Nederhemert was dan altijd bomvol.

Ieder jaar werd er ook een spelletjesmiddag voor alle kinderen uit Nederhemert georganiseerd door Jan en ook heeft Jan door de jaren heen regelmatig een playbackshow georganiseerd en altijd deed Jan dit voor het hele dorp.

Jan was altijd de drijvende kracht achter al deze activiteiten en is nog steeds zeer actief voor S.V. Hamarithi als bestuurslid en bij Voetbalvereniging Roda Boys als leider/begeleider van het eerste elftal.

Jeroen Veldhuijzen

Koningsdag 2024

Wij hoorden dat Elisabeth barones van Wassenaer, die samen met haar man Dirk van Wassenaer, een woning heeft op ons eiland Nederhemert-Zuid, hofdame geweest is van onze toenmalige Koningin Beatrix.

De barones woont samen met haar man in Rotterdam, maar zij zijn graag en veel in hun woning op Zuid. Nu ken ik onze barones best goed en weet ik dat zij niet vaak praat over haar erefunctie als hofdame, maar toch wilde ik hier graag een artikel over schrijven. Op een zaterdagmorgen in mei komt Elisabeth van Wassenaer vanuit Rotterdam naar ons huis doorgereden om wat te vertellen over die tijd. Het was een fijn gesprek en ik probeer wat te schrijven hiervan: Zij is hofdame geweest van eind 2003 tot eind 2014. Toen zijn moeder Koningin Beatrix afstand deed van de troon en Koning Willem-Alexander de rol van zijn moeder overnam, heeft zij nog een jaar meegeholpen in die opvolgingsperiode. In dat jaar ging zij zelfs mee met het koningspaar

Willem-Alexander en Maxima op bezoek bij de toenmalige Spaanse Koning Juan Carlos. Eigenlijk wil Elisabeth van Wassenaer niet veel kwijt over haar tijd als hofdame, want zegt ze "Het ging niet om mij. Het hofdameschap is een dienende en ondersteunende functie en daar sta je gewoon niet op de voorgrond. Bij de term hofdame denken mensen vaak meteen aan protocol, aan 'n hoedje of het even vasthouden van het boekje of het tasje. Maar het is een inhoudelijke functie. Je bent betrokken bij de voorbereiding en bij de begeleiding van evenementen waar de Koningin naar toe gaat. En daarbij gaat het in de eerste plaats en vooral over de inhoud en over de mensen. Het was prachtig om te zien hoe blij de mensen altijd waren met de oprechte en warme belangstelling van Koningin Beatrix."

Ook Prinses Margriet en de toenmalige Prinses Maxima heeft zij vaak mogen begeleiden. Zij vindt het een voorrecht dat ze een klein steentje heeft kunnen bijdragen aan de belangrijke en verbindende taak die ons Koningshuis vervult.

"Tegenwoordig wordt er over heel veel onderwerpen helaas kritisch, respectloos en ook wel negatief gesproken. Zo ook over de monarchie jammer genoeg. Het is echt zonde dat deze criticasters niet doorhebben wat zij kapot maken met hun negativiteit. Bij staatsbezoeken in landen die geen monarchie (meer) hebben, heb ik vaak gemerkt hoezeer wij juist worden benijd om ons Koningshuis, om

hoe toegewijd, verbindend en stimulerend zij werken, met oog en hart voor de belangen van alle Nederlanders en hoe zij zorgen voor continuïteit en onpartijdigheid. En dat laatste is een extra kostbaar goed aan het worden in deze tijden van verhitte politiek.”

In de periode van haar hofdameschap zijn er een hoop bijzondere herinneringen om te koesteren. Eén voorbeeld daarvan was toen

Koningin Beatrix op 15 april 2005 Kasteel Nederhemert kwam openen na de restauratie. Dat was ook voor Baron en Barones van Wassenauer senior een gedenkwaardig moment. De vader van Dirk van Wassenauer woonde immers op het Kasteel tot aan de verplichte evacuatie in het najaar van 1944. In 2016 was de inmiddels honoraire hofdame Elisabeth van Wassenauer er ook bij toen Prinses Beatrix, samen met de kersverse Spaanse koning Felipe, de opening verrichtte van de Jeroen Bosch tentoonstelling in Museo del Prado in Madrid. Dat was extra bijzonder omdat Dirk en Elisabeth van Wassenauer lang in Spanje hebben gewoond en nog steeds een sterke band met dat land voelen.

*...steevast hield de regen op
als we arriveerden!*

Op mijn vraag aan Elisabeth van Wassenauer of er een anekdote te vertellen is uit haar tijd als hofdame, vertelde zij iets dat haar echt was opgevallen: “Als Koningin Beatrix en ik ergens naartoe gingen met de auto, bus of heel soms per helikopter, dan kon ’t soms best slecht weer zijn. Maar steevast hield de regen op als we arriveerden! Dat was eigenlijk zo bijzonder en

natuurlijk ook wel reden tot dankbaarheid. Maar wat vooral óók bijzonder en prachtig was, was de zon op de gezichten van de mensen als de Koningin op bezoek kwam. De meeste bezoeken die ik heb mogen meemaken, zelfs als die een moeilijke of verdrietige inhoud hadden, waren letterlijk hartverwarmend. Ik vind dat we enorm boffen met ons Koningshuis!”

Dirk Brugmans

Hofdame

Een hofdame is een vrouwelijke functionaris aan een koninklijk of feodaal hof die een koningin, prinses of een hooggeplaatste adellijke vrouw bijstaat. Historisch gezien was een hofdame in Europa vaak van adel maar dan van een lagere rang dan de vrouw die ze diende. Ook als ze voor haar diensten werd betaald, werd een hofdame meer beschouwd als een particulier secretaresse, hoveling of gezelschapsdame dan als dienaar. Buiten Europa werd de hofdame vaak paleisvrouw genoemd.

Nederland

Het Koninkrijk der Nederlanden werd opgericht in 1815 en sindsdien kent Nederland een koninklijk hof. In de 19e eeuw werden de hofdames geleid door de Grootmeesteres, tweede in rang waren de Dames du Palais (gehuwde dames), gevolgd door de ongetrouwde hofdames (vergelijkbaar met erejoffers). In de loop van de geschiedenis vervaagde het verschil tussen dames du palais en hofdames meer en meer.

Koningin Beatrix der Nederlanden had in totaal zeven hofdames. Zij vergezelden de koningin en de andere vrouwelijke leden van het Koninklijk Huis tijdens bezoeken en bij recepties aan het hof. De monarch betaalde hun onkosten maar ze ontvingen geen salaris. Niet alle dames waren lid van de Nederlandse adel. Uitstekend sociale vaardigheden en discretie waren de belangrijkste aanbevelingen om hofdame te worden. -bron: wikipedia-

Je hebt hem vast al eens voorbij zien komen, gezeten op zijn paard: Henk van der Steenhoven.

Henk is paardenliefhebber in hart en nieren. Al van jongs af aan was hij gek op paarden. "Ik ben geboren met liefde voor paarden," vertelt hij.

Naast familie Oomen heeft hij een stukje grond, waar hij een stal, een schuurtje en een paardenbak heeft gemaakt. En uiteraard is er ook een weiland waar zijn paard kan grazen. Het ziet er piekfijn uit en Henk heeft er in de loop van de tijd ook voor gezorgd dat er water en licht is. Als je bij de schuur zit en je kijkt over het land uit, heb je niet het idee dat je midden in Nederhemert zit. Het is een oase van rust. Henk is er dan ook graag. "Als ik niet aan het werk ben, ben ik vaak hier te vinden. Bijna dagelijks ben ik met mijn paard in de weer."

Over een aantal jaren hoopt hij met pensioen te gaan. Hij hoopt dan nog meer tijd aan zijn paard te kunnen besteden, maar dat staat op het moment op losse schroeven. Henk moet namelijk op zoek naar een nieuwe plek voor zijn paard. Tot op heden is het hem nog niet gelukt om een plek te vinden waar hij zijn paard kan

De paardenpassie van Henk!

laten grazen, een stal kan plaatsen en eventueel een paardenbak kan aanleggen. Dat baart hem wel zorgen, want als hij geen nieuwe plaats kan vinden, ziet hij zich genoodzaakt om te stoppen met zijn hobby en zijn paard te verkopen. "Maar dat wil ik natuurlijk niet! Ik leef voor mijn paard. Ik heb hem pas 2 jaar en moet er niet aan denken dat hij weg moet. Ik heb al op diverse plaatsen gevraagd of ik daar met mijn paard terecht kon, maar tot op heden is het, ondanks de goede wil van een aantal mensen, helaas nog niet gelukt om iets te vinden. Ik heb nog een half jaar, dus ik heb nog even de tijd. Ik hoop dat iemand dit stuk leest en een plaats voor mijn paard heeft of weet."

Het paard waarover het gaat is van een Spaans ras. Pura Raza Española (PRE) is de officiële naam die aan dit specifiek paardenras is gegeven, wat betekent 'Puur Spaans Ras'. De Nationale Vereniging van Rasechte Spaanse Paardenfokkers (ANCCE) is de instelling die de PRE internationaal vertegenwoordigt. Af en toe wordt vanuit deze organisatie van Henk een update gevraagd, hoe het met het paard gaat, waar hij staat etc.

Het paard van Henk, Galan For genaamd, komt ook daadwerkelijk uit Spanje. Tijdens zijn vakanties in Spanje bezoekt Henk o.a. paardenshows en hij raakte gefascineerd door dit ras. "Het zijn echte showpaarden. Ze zijn temperamentvol, heel nobel, goed van aard en gehoorzaam." Hij vroeg Cecile, een Spaanse

vrouw die bij de dierenarts werkt, om voor hem naar een paard van dit ras op zoek te gaan. Bij Ganadería de Peralta vond ze het paard voor Henk: Galan For. Deze paardenranch fokt stamboom paarden en zij hebben ook de naam aan het paard gegeven. Op deze ranch lopen de paarden in de vrije natuur en zijn dus nog wild. Daarom moeten ze eerst gekeurd worden op eventuele (onzichtbare) gebreken, voordat ze verkocht worden. Nadat er röntgenfoto's waren gemaakt en na een bezoek aan de dierenarts, werd Galan For goedgekeurd en kwam hij vanuit Spanje bij Henk terecht. "Hij was nog wild, dus dan weet je het wel. Het heeft wel twee weken geduurd, voordat hij zijn hok niet meer probeerde af te breken. En vanaf toen ben ik begonnen om zijn vertrouwen te winnen en om hem angstvrij te maken, want dat zit een beetje in het karakter van dit ras. Het bezig zijn met dit paard is puur hobby. Ik ben graag bezig met een actief paard. Het is voor mij ontspanning en een goede uitlaatklep. Al moet je wel steeds alert zijn met dit paardenras. Je moet echt weten waar je mee bezig bent. Iemand die geen ervaring heeft, ligt binnen de kortste keren van dit paard af. Zelfs mét ervaring is het opletten."

Henk maakte vorig jaar zelf ook een behoorlijke smak. Het paard stopte abrupt, waardoor Henk over zijn paard en tegen een hek aan vloog. Gevolg: schouder uit de kom en afgeknelde spieren en zenuwen. Henk liet zich niet afschrikken: "18 maart vloog ik van mijn paard af, begin juni zat ik er weer op. Ik ben wat dat betreft onverschrokken en ben meteen weer met hem aan de slag gegaan toen ik weer kon."

Paarden zijn van zichzelf alert, soms op het schrikachtige af. "Dat is eigenlijk wel logisch," legt Henk uit. "Paarden zijn vluchtdieren. Ze hebben niets om zich mee te verdedigen. Ze hebben bijvoorbeeld geen hoorns. Ze zijn dus erg alert op hun omgeving en bij dreiging is het enige wat ze dus kunnen doen is vluchten," vertelt Henk. Weet je dat ze daarom ook een kleine maag hebben? Doordat ze een kleine maag hebben, kunnen ze niet teveel in één keer eten, waardoor ze zich niet te vol kunnen eten met het risico dat ze dan te traag reageren bij gevaar. Ze hebben daarentegen wel een lang darmkanaal. Om het darmproces op gang te houden, eten ze door de dag heen kleine

beetjes. Ik voer mijn paard vier keer per dag. Mijn paard is een echt werkpaard en ik ben bijna dagelijks met hem aan het trainen. Al naar gelang we die dag doen, krijgt hij aangepast en uitgebalanceerd voer. Op zondag, als ik niet met hem train, krijgt hij dan ook minder en schraler voer, dan op dagen dat ik intensief met hem train."

Henk gaat tijdens zijn vakanties in Spanje langs paardenshows en op YouTube bekijkt hij filmpjes waarop paard en ruiter hun kunsten uitvoeren. Die filmpjes gebruikt hij als voorbeeld om met zijn eigen paard te oefenen. Zo heeft hij ook een lange houten stok, een soort lans, 'Garrocha' genaamd, die in Spanje gebruikt wordt door bereden herders voor het hoeden van kuddes koeien. "Ik wil daarmee oefenen met mijn paard. Zo wil ik de Garrocha in een ton zetten. Met mijn paard rijd ik er dan langs, pak de Garrocha uit de ton, probeer er een ring aan te steken, om vervolgens de Garrocha verderop weer in een andere ton te steken. Uiteraard moet je alles stap voor stap oefenen. Ik werk alleen op een diervriendelijke manier, op basis van vertrouwen. Het enige wat ik gebruik is een bit en mijn teugels. Met die teugels stuur ik alleen maar, ik gebruik ze zogezegd niet als rem. Ik heb verschillende bidden, voor verschillende disciplines. Ook hiermee oefen ik zachte druk uit. De mond van een paard is gevoelig, en het is niet de bedoeling dat ik mijn

paard er pijn mee doe. Hij moet mij blijven vertrouwen." Henk gaat ook vaak met zijn paard uit rijden. "Eerst schrok hij van alles wat hij onderweg zag, maar inmiddels reageert hij veel minder schrikachtig. Weet je wat ik ook fijn vind? Om 's ochtends vroeg met mijn paard in bijvoorbeeld de Lieskampen te rijden. Fijn met je paard in de natuur, de vogeltjes horen fluiten, weg uit de drukte. Dat is echt genieten!"

Aan alles merk je dat Henk met hart en ziel met zijn paard bezig is. Het is dan ook te hopen dat hij een nieuw plekje gaat vinden en nog lang met zijn paard kan blijven trainen.

Jenny van den Broek

Op de achtergrond het zelfontworpen logo.

Gedichtje van Quartiers

Imke

't Is zondagmorgen vroeg. Het milde licht der maan
spreidt zilver op de Maas. Straks gaan de deuren open
en wandelt men ter kerk om zonder prijs te kopen.
Nog slaapt of sluimert elk. Toch, ginds is 't licht al aan.

Want dochterlief van acht is reeds uit bed gegaan.
Zij is in 't vroege uur de trap al afgesloten
en met een boek op schoot in vaders stoel gekropen;
heeft onderwijl bij 't raam wat lampjes aangedaan.

Lees verder Imke, lees tot lering en vermaak
Zoals de bijen 't zoet uit vele bloemen peuren
zul jij al lezend veel gaan leren en doorzoeken.

Wie leest vermoeit het vlees, maar 't einde van de zaak
is om geen waan maar wijsheid na te speuren.
Kom, lees en zoek daartoe in 't heilig Boek der boeken.

Quartiers

febr.2024

Elzbeth Oomen werkt op een varende ziekenhuis

Dit stuk is geschreven in Freetown, Sierra Leone, waar ik momenteel woon en werk voor Mercy Ships. Ik ben Elzbeth Oomen, 33 jaar. In het dagelijks leven ben ik opleidingsdocent Verpleegkunde aan de Christelijke Hogeschool Ede en oncologieverpleegkundige in het Antoni van Leeuwenhoek ziekenhuis. Ik woon al bijna 13 jaar in Amsterdam, maar ik ben geboren en getogen in Nederhemert, aan de Nieuwstraat nummer 1.

Sinds februari ben ik in Sierra Leone werkzaam voor Mercy Ships. Mercy Ships biedt al meer dan 40 jaar gratis chirurgische zorg aan landen in Afrika. Wereldwijd is een derde van de sterfgevallen gerelateerd aan het gebrek aan chirurgische zorg. Het schip heeft een medisch programma voor zowel kinderen als volwassenen met aandoeningen zoals gespleten lip en/of gehemelte, tumoren, liesbreuken en ernstig vergroeide benen. Daarnaast is er een trainingsprogramma om op de lange termijn de gezondheidszorg te verbeteren door lokale medische professionals te trainen.

Sierra Leone heeft met een inwoneraantal van 8 miljoen mensen slechts ongeveer vijf algemene chirurgen. In 2015 waren er naar schatting slechts 0,2 chirurgen, anesthesisten en verloskundigen per 100.000 mensen. Mijn periode bij Mercy Ships is opgeknipt in twee delen: vier maanden als Clinical Training Coordinator in Sierra Leone en dan nog twee maanden als verpleegkundige in Madagascar. Nu werk ik als Clinical Training Coördinator. Dat houdt in dat ik alles regel rondom de mentorprogramma's aan boord van het schip.

Lokale gezondheidsmedewerkers komen een paar weken aan boord om mee te werken. Wie dat zijn, wordt in overleg met onze belangrijke partners bepaald. Zo is er overleg met het ministerie van Volksgezondheid en het opleidingsziekenhuis van Freetown. Als duidelijk is wie er mogen komen, mag ik al het papierwerk regelen, geef ik een introductiedag en zorg ik dat de collega's aan boord weten wat ze kunnen verwachten. Dit is een hele leuke baan, eigenlijk ben ik een brug tussen het schip en het gastland Sierra Leone. Mijn meeste werkdagen zijn op het schip, maar ik mag er ook regelmatig af en kom dan in lokale ziekenhuizen.

Half juni hoop ik naar Madagascar te vertrekken om daar als verpleegkundige te werken, een andere rol dan ik nu heb, maar ik kijk ernaar uit: direct patiëntencontact. Daar gebeurt de daadwerkelijke zorg. Veel van onze patiënten hebben grote goedaardige tumoren in het hoofd/halsgebied, wat hen zichtbaar buiten de norm plaatst. Een gratis operatie kan hun leven drastisch veranderen, waardoor ze weer geaccepteerd worden, voor hun gezin kunnen zorgen, of kinderen weer naar school kunnen gaan. Levens veranderen, niet alleen van de patiënten, maar ook van hun familieleden.

Ik woon ook op het schip, samen met meer dan 500 mensen uit meer dan 40 verschillende landen. Daarnaast werken er ook zo'n 300 mensen uit Sierra Leone aan boord. Mijn team komt uit Zambia, Sierra Leone, Engeland, Schotland, Ivoorkust, Ethiopië en Amerika. Dit maakt het werk leuk en soms ingewikkeld, omdat wat voor de één normaal is, voor de ander niet zo kan zijn. Ik leer hier dat er

meerdere wegen zijn die naar Rome leiden en dat er niet één juiste manier is.

Momenteel deel ik mijn cabine met Kari, een Amerikaanse die op de OK werkt. We hebben een goede klik, wat mijn tijd aan boord nog leuker maakt. In Madagascar zal ik mijn cabine delen met vijf andere mensen, wat weer een andere ervaring zal zijn. Het was even wennen aan het leven met zoveel mensen, maar het is ook erg gezellig. Er is altijd wel iemand om mee te eten, te sporten, een kopje thee te drinken of een praatje te maken.

Het is een bijzondere tijd hier aan boord. Het geeft me een ander perspectief op de wereld. Natuurlijk weet ik thuis ook wel dat er een groot verschil is tussen arm en rijk, dat het oneerlijk verdeeld is in de wereld. Maar hier zit ik er met mijn neus bovenop. En dan kan ik me nog terugtrekken op dit luxe schip, met airco. Soms voel ik me machteloos en schuldig. Ik heb zoveel geluk gehad in mijn leven. Ik heb er niets voor gedaan om in Nederhemert geboren te worden. Al de voorsprong die dat geeft: stabiel gezin, onderwijs en gezondheidszorg binnen handbereik en nog zoveel meer wat ik als vanzelfsprekend zie. Als ik in Freetown buiten op straat ben, in het lokale ziekenhuis rondloop of mensen spreek dan zie ik nog steeds maar een fractie van het harde leven hier. Tegelijkertijd leer ik veel over veerkracht, over verbinding, over vertrouwen. Het maakt nederig en dankbaar. Ik ben een gezegend mens.

Mercy Ships is een christelijke organisatie. Het is mooi om met elkaar te geloven en vooral ons geloof in de praktijk te brengen. En dat doet iedereen ook weer verschillend,

vanuit zijn/haar culturele achtergrond. En tegelijkertijd zijn we wel met z'n allen aan hetzelfde bezig. Aan boord werkt iedereen als vrijwilliger. Er werken niet alleen verpleegkundigen of dokters, maar ook elektriciens, koks, schoonmakers, een kapper, een accountant, HR, IT, etc. Denk aan iedereen die nodig is om zowel een ziekenhuis als een schip draaiende te houden. Mocht je zelf interesse hebben om een paar weken of maanden als vrijwilliger aan boord te gaan, neem een kijkje op de website www.mercyships.nl. Ik raad het je van harte aan. De slogan van Mercy Ships is: bringing hope and healing. En dat is iets wat niet alleen in het gastland gebeurt, maar het doet ook iets met jou zelf.

Mocht je meer willen lezen of zien van wat ik aan het doen ben, kun je me vinden op www.polarsteps.com/ElzbethOomen. Half augustus hoop ik weer terug te komen naar Nederland.

Het werk van Elzbeth op Mercy Ships is vrijwillig. Mocht je dit willen steunen dan kan dat! Mercy Ships heeft een ANBI status. Let op dat je de viercijferige code niet vergeet. Bij het gebruik van de onderstaande details komt de gift bij Elzbeth terecht.

IBAN: NL75ABNA0411467778

t.n.v.: Mercy Ships Holland

o.v.v: #6509 + Elzbeth Oomen

“Alleen waar je te voet was, ben je werkelijk geweest” zo luidt het citaat van de Duitse filosoof Goethe. Dus als u met de auto of fiets naar Nederhemert – Zuid gaat, dan bent u er niet werkelijk geweest. Waar hoopt u deze zomer naar toe te gaan in de vakantieperiode? Het zoele warme zuiden of het koele frisse noorden? Te voet? Anders bent u er niet echt geweest.

Regelmatig zitten er wel eens wandelaars op het bankje bij de rotonde uit te rusten en een boterham te eten. Dat zijn pelgrims. Moderne pelgrims. Vroeger was pelgrimeren een religieus gebeuren. Men ging op stap om te bidden, een heilige te vereren, boete te doen, vergeving te vragen. Een bedevaart naar Lourdes of Mekka is geliefd. De pelgrim van nu heeft andere motieven om te gaan wandelen. Want inmiddels weten we wel dat wandelen heilzaam is. Men wil afschakelen van de hectiek van het dagelijkse leven, alles op een rijtje zetten, achteruit en vooruit kijken, onderzoeken wat nu echt belangrijk is in het leven, en met een vernieuwde blik huiswaarts keren. Liever noem ik het een bezinningstocht.

“Alleen waar je te voet was, ben je werkelijk geweest”

En laat er nu dwars door ons lieflijke dorpje een deel van de pelgrimsroute lopen die in Amsterdam begint en ergens in België eindigt. Het is een onderdeel van een Lange – Afstand – Wandelpad. Deze prachtige wandelingen zijn bewegwijzerd met de bekende wit – rode

markering. Andersom de route lopen gaat niet, want dan heb je geen wegwijzers.

De wandelaars dragen stevige wandelschoenen en een flinke rugzak bij zich. Na wat uitgerust te zijn vervolgen zij weer de route. Maar vanaf de rotonde is er geen enkele aanwijzing welke kant op te gaan. Ik zie ze twijfelen, rondkijken, boekje aandachtig lezen, plattegrond erbij. Tjonge jonge.....’ is wat als je de weg die je moet bewandelen niet weet te vinden. Uiteindelijk wordt de mobiele telefoon geraadpleegd. Wat een geluk dat zij die bij zich hebben. Zo zie je maar weer dat het toch wel heel handig is als je die altijd paraat hebt. Onmisbaar is dat ding. Samen met mijn hond sla ik ze van een afstand gade. Ik ga de wandelaars niet vertellen dat ze naar de Ormelingsstraat moeten lopen. Stel je voor dat ze mijn hulp vragen. Want voor een pelgrim behoort men altijd klaar te staan en hulp te verschaffen. Ze onderdak te bieden, een warme maaltijd te geven, ontbijt en een flink lunchpakket voor onderweg. Dat is allemaal nog prima te doen. Maar stel dat ze flinke blaren hebben en vragen of ik die wil behandelen en hun voeten wil wassen en verzorgen. Nee, dat is me net iets te veel. Ik ga niet aan de stinkende zwetende voeten van een vreemdeling zitten. Kijk wel uit...

Vol bewondering en sterke begeerte kijk ik, met de hondenriem in de hand, de wandelaars na. Er is een verlangen in mijn hart om een verre pelgrimsroute te lopen. Bijvoorbeeld de Jacobsroute door Europa die uitmondt in Santiago de Compostella. Dat is nog eens andere koek dan wandelen in Nederhemert en omgeving. Niet dat het hier niet mooi is. Integendeel. Nederhemert is voor mij het Toscane van Nederland! Wat mij erin aantrekt is het eindeloze verre doorlopen als een vreemdeling op een onbekend pad. De stilte in de natuur horen. De rust genieten. Stevig doorlopen.... en doorlopen.... en doorlopen.... Vermoeidheid voelen. Spierpijn en honger ervaren. Krachteloos worden. Worstelend om overeind te blijven.

En dan een heilzame, verkwikkende herberg zoeken voor de duistere nacht. Een beker koud water aangereikt krijgen. Een voedzame maaltijd mogen ontvangen. Een bed om het vermoeide lichaam volledig te laten uitrusten. De weldaad van mijn voeten laten wassen.....

Naam: *Sem Baks*

Wat vond je het leukst dit schooljaar...

Het droneproject.

Wat herinner je je nog van je jaren hier op school ... Dat ik naar het brandwondenziekenhuis ging.

Wat ga je missen aan de Wegwijzer...

Meester Kerst.

Naar welke school ga je volgend jaar...

Wijk (Willem van Oranje college red.)

Wat is je droom voor de toekomst, wat wil je worden... Iets met techniek of met auto's.

Naam: *Dyon van de Werken*

Wat vond je het leukst dit schooljaar...

Wat herinner je je nog van je jaren hier op school ...: Toen we juf Vervoorn in de klas kregen.

Wat ga je missen aan de Wegwijzer...

Naar welke school ga je volgend jaar...

Cambium

Wat is je droom voor de toekomst, wat wil je worden... Miljonair

Naam: *Jens van Emden*

Wat vond je het leukst dit schooljaar...

Project drone, vossenjacht, optocht soldaten, barbecue en als we ergens heen gingen.

Wat herinner je je nog van je jaren hier op school ...: Toen Cas en ik de truien en

plekken gingen wisselen. Schoolreisjes en verjaardagen en traktaties.

Wat ga je missen aan de Wegwijzer...

De kinderen en de leerkrachten.

Naar welke school ga je volgend jaar...

Willem van Oranje college, Wijk en Aalburg.

Wat is je droom voor de toekomst, wat wil je worden... Ik wil heel graag meester worden.

Naam: *Jan van Ooijen*

Wat vond je het leukst dit schooljaar...

Schoolreis.

Wat herinner je je nog van je jaren hier op school ...: dat we ruzie hadden met schoolreis.

Wat ga je missen aan de Wegwijzer...

De meesters en juffen.

Naar welke school ga je volgend jaar...

Gomarus.

Wat is je droom voor de toekomst, wat wil je worden... Geen idee.

Naam: *Ricardo van Ooijen*

Wat vond je het leukst dit schooljaar...

Drone-project. .

Wat herinner je je nog van je jaren hier op school ...: Koken met Crea.

Wat ga je missen aan de Wegwijzer...

Niks 😊

Naar welke school ga je volgend jaar...

Naar Wijk.

Wat is je droom voor de toekomst, wat wil je worden... Misschien schipper.

Naam: Niels Oomen

Wat vond je het leukst dit schooljaar...

Schoolontbijt

Wat herinner je je nog van je jaren hier op school ...: pannenkoeken eten

Wat ga je missen aan de Wegwijzer...: Eten

Naar welke school ga je volgend jaar...

Gomarus.

Wat is je droom voor de toekomst, wat wil je worden...*Piloot.*

Naam: Pieter Oomen

Wat vond je het leukst dit schooljaar...

De activiteiten tussendoor bijvoorbeeld slagbal.

Wat herinner je je nog van je jaren hier op school ...: Schoolreisjes

Wat ga je missen aan de Wegwijzer...: Niet veel.

Naar welke school ga je volgend jaar...

Willem van oranje college Wijk en Aalburg.

Wat is je droom voor de toekomst, wat wil je worden...*Vrachtwagenchauffeur en een eigen vrachtwagenbedrijf.*

Naam: Roeland Oomen

Wat vond je het leukst dit schooljaar...

Drone-project.

Wat herinner je je nog van je jaren hier op school ...: Bruggen bouwen met crea.

Wat ga je missen aan de Wegwijzer...: Niks.

Naar welke school ga je volgend jaar...

Gomarus in Zaltbommel.

Wat is je droom voor de toekomst, wat wil je worden...*Timmerman.*

Naam: Rinze Schouten

Wat vond je het leukst dit schooljaar...

Drones

Wat herinner je je nog van je jaren hier op school ...: het schoolreisje naar Duinoord.

Wat ga je missen aan de Wegwijzer...:

Makkelijk werk.

Naar welke school ga je volgend jaar...

Gomarus.

Wat is je droom voor de toekomst, wat wil je worden...*VOS AGRO.*

Naam: Herman Vos

Wat vond je het leukst dit schooljaar...

Techniek en met de drone.

Wat herinner je je nog van je jaren hier op school ...: Schoolreisje Duinoord.

Wat ga je missen aan de Wegwijzer...: De leuke schooljaren.

Naar welke school ga je volgend jaar...

Gomarus.

Wat is je droom voor de toekomst, wat wil je worden...*Vrachtwagenchauffeur, loonbedrijf.*

Naam: Cas van Emden

Wat vond je het leukst dit schooljaar...

Slagbal

Wat herinner je je nog van je jaren hier op school ...: Ruzie in groep 7 met schoolreisje.

Wat ga je missen aan de Wegwijzer...: Meester van der Toorn.

Naar welke school ga je volgend jaar...

Willem van Oranje college

Wat is je droom voor de toekomst, wat wil je worden...*Bouwvakker.*

Naam: Maud van de Werken

Wat vond je het leukst dit schooljaar...

De uitjes

Wat herinner je je nog van je jaren hier op school ...: het schoolreisje naar Duinoord.

Wat ga je missen aan de Wegwijzer...: De goede band met sommige klasgenoten.

Naar welke school ga je volgend jaar...

Willem van Oranje college

Wat is je droom voor de toekomst, wat wil je worden...*Kinderpsycholoog.*

Naam: Rosanne Klop

Wat vond je het leukst dit schooljaar...

Alle leuke dingen en uitjes met de klas.

Wat herinner je je nog van je jaren hier op school ...: Ik weet nog 1 ding. Dat was helemaal aan het begin, de allereerste keer op de voorschool. Ik had er helemaal geen zin in maar het was echt een superleuke dag en het schoolreisje naar Duinoord.

Wat ga je missen aan de Wegwijzer...

Eigenlijk de hele school. Ik heb hier mijn hele leven gezeten en ik ga alles missen: vele van mijn klasgenoten, leraren, en natuurlijk de normale lessen die gaan veranderen.

Naar welke school ga je volgend jaar...

Gomarus. In Zaltbommel.

Wat is je droom voor de toekomst, wat wil je worden...*Iets met kinderen of op de spoedeisende hulp.*

Naam: Josephine van Wijk

Wat vond je het leukst dit schooljaar...

De activiteiten zoals techniek of vossenjacht.

Wat herinner je je nog van je jaren hier op school ...: dat Valerie mijn klasgenootje heel hard was gevallen op schoolreisje. Ze moest zelfs in een rolstoel.

Wat ga je missen aan de Wegwijzer...: *De Leuke meesters en juffen.*

Naar welke school ga je volgend jaar...

De Gomarus in Zaltbommel.

Wat is je droom voor de toekomst, wat wil je worden... *Later een eigen bedrijfje of winkeltje starten of beginnen.*

Naam: Lana van Aalst

Wat vond je het leukst dit schooljaar...

Dat ik nieuw ben en allemaal vrienden heb gemaakt.

Wat herinner je je nog van je jaren hier op school ...: *Niks (Lana kwam pas dit schooljaar hier, red.)*

Wat ga je missen aan de Wegwijzer...

Leuke leraren en vrienden.

Naar welke school ga je volgend jaar...

Cambium de Waard

Wat is je droom voor de toekomst, wat wil je worden...

Dat ik een succesvolle tatoeëerster word.

Naam: Babeth van Bruchem

Wat vond je het leukst dit schooljaar...

De uitjes enzo, bijv. slagbal, pannenkoeken bakken bij 't Slot enzo.

Wat herinner je je nog van je jaren hier op school ...: *dat we een soort van Thema hadden, dus heel de school en de klassen waren helemaal in een thema en wij hadden een nepkoe die je kon melken.*

Wat ga je missen aan de Wegwijzer...

De kinderen uit onze klas, ook al zijn ze best vervelend, je bent wel samen opgegroeid. Naar welke school ga je volgend jaar... *Gomarus*
Wat is je droom voor de toekomst, wat wil je worden... *Dat ik moeder mag worden en voor mijn baan/beroep wil ik juf of diabetesverpleegkundige worden.*

Naam: Arianne Bruijgom

Wat vond je het leukst dit schooljaar...

Sportdag.

Wat herinner je je nog van je jaren hier op school ...: *Schoolreisjes.*

Wat ga je missen aan de Wegwijzer...

De klas.

Naar welke school ga je volgend jaar...

Gomarus.

Wat is je droom voor de toekomst, wat wil je worden... *Juf.*

Naam: *Hanna Bruijgom*

Wat vond je het leukst dit schooljaar...

Vossenjacht!

Wat herinner je je nog van je jaren hier op school ...: *Schoolreisje naar Duinoord.*

Wat ga je missen aan de Wegwijzer...

M'n klasgenoten.

Naar welke school ga je volgend jaar...

Gomarus.

Wat is je droom voor de toekomst, wat wil je worden...*Iets met kinderen.*

Naam: *Arieke van Genderen*

Wat vond je het leukst dit schooljaar...

Dat juf Vervoorn kwam in d'r trouwjurk.

Wat herinner je je nog van je jaren hier op school ...: *dat we Carlijn Vervoorn kregen als juf in groep 7.*

Wat ga je missen aan de Wegwijzer...

Alle meesters en juffen.

Naar welke school ga je volgend jaar...

Gomarus.

Wat is je droom voor de toekomst, wat wil je worden...*Kraamverzorgster.*

Naam: *Valerie van Loon*

Wat vond je het leukst dit schooljaar...

Als we ergens heen gingen. Sommige plekken waar we heen gingen.

Wat herinner je je nog van je jaren hier op school ...: *Groep 7.*

Wat ga je missen aan de Wegwijzer...

De leerkrachten en leerlingen, sommige.

Naar welke school ga je volgend jaar...

Naar het Willem van Oranje.

Wat is je droom voor de toekomst, wat wil je worden...*Iets met kinderen denk ik.*

Naam: *Ninke de Lorm*

Wat vond je het leukst dit schooljaar...

Toen we vrij kregen.

Wat herinner je je nog van je jaren hier op school ...: *Toen we juf Vervoorn kregen als juf en dat we haar verjaardag vierden. Dat was echt leuk.*

Wat ga je missen aan de Wegwijzer...

Alle leuke meesters en juffen.

Naar welke school ga je volgend jaar...

Naar de Gomarus.

Wat is je droom voor de toekomst, wat wil je worden...*Politiehondenbegeleider.*

Naam: *Emily Muilwijk*

Wat vond je het leukst dit schooljaar...

De gezelligheid, de leuke activiteiten zoals de drone-cup.

Wat herinner je je nog van je jaren hier op school ...:

Toen we in groep 2 naar de aardbeientuin gingen. We zouden naar het aardbeienpaleis gaan en toen werd Emily S. gestoken door een wesp.

Wat ga je missen aan de Wegwijzer...

De leuke momenten met de klas en met de meesters en juffen. We hadden leuke schoolreisjes. Alleen wel jammer dat we verloren met slagbal 😞

Naar welke school ga je volgend jaar...

De Gomarus waar ik heel veel zin in heb!

Wat is je droom voor de toekomst, wat wil je worden...*Ik wil heel graag iets met kinderen gaan doen en in de verpleging. Dus ik denk dat ik in de richting van kinderverpleging ga of de NICU.*

Naam: *Caroline van Ooijen*

Wat vond je het leukst dit schooljaar...

Alle activiteiten zoals verjaardagen, techniek, sportdag, Vossenjacht, afscheid...

Wat herinner je je nog van je jaren hier op school ...:

Het afscheid van juf Vervoorn (groep 7) en van de voorschool: Als je luier verschoond werd mocht je zelf op de kast klimmen.

Wat ga je missen aan de Wegwijzer...

Het oppassen bij de kleuters, rommelmarkt, sportdag, leuke meesters en juffen.

Naar welke school ga je volgend jaar...

Willem van Oranje college, Wijk.

Wat is je droom voor de toekomst, wat wil je worden...*Misschien in de zorg of misschien advocaat of juf. Een goed leven.*

Naam: *Thirsa van Ooijen*

Wat vond je het leukst dit schooljaar...

Vossenjacht.

Wat herinner je je nog van je jaren hier op school ...:

dat er nieuwe vloerbedekking werd gelegd en we naar een ander lokaal moesten.

Wat ga je missen aan de Wegwijzer...

Mijn klasgenoten. .

Naar welke school ga je volgend jaar...

Het Gomarus.

Wat is je droom voor de toekomst, wat wil je worden...*dat weet ik nog niet.*

Naam: Josanne van Ooijen

Wat vond je het leukst dit schooljaar...

De uitjes en de leuke dingen zoals de 'groep 8' dingen en activiteiten.

Wat herinner je je nog van je jaren hier op school ...: *de schoolreisjes, de speelhoek bij de kleuters, de oudermorgen, de opa- en omamorgen. Sportdag 2023 in groep.*

Wat ga je missen aan de Wegwijzer...

De gezelligheid en de verjaardagen + traktaties.

Naar welke school ga je volgend jaar...

Willem van Oranje college Wijk en Aalburg.

Wat is je droom voor de toekomst, wat wil je worden...*Ik zou kinderen willen (als ik die mag krijgen) en iets in de zorg in het ziekenhuis. Iets met kinderen als beroep.*

Naam: Cornella Oomen

Wat vond je het leukst dit schooljaar...

Sportdag

Wat herinner je je nog van je jaren hier op school ...: *Dat we ieder jaar een muizenhuis maakten.*

Wat ga je missen aan de Wegwijzer...

De gezelligheid. .

Naar welke school ga je volgend jaar...

Gomarus.

Wat is je droom voor de toekomst, wat wil je worden...*Weet ik niet.*

Naam: Maaïke van Rijswijk

Wat vond je het leukst dit schooljaar...

De gezelligheid in de groep en leuke dingen zoals de dronewedstrijd waar we aan gewerkt hebben.

Wat herinner je je nog van je jaren hier op school ...: *Het schoolreisje naar Duinoord was echt superleuk! Ik zou er graag nog een keer naar toe willen.*

Wat ga je missen aan de Wegwijzer...: *De gezelligheid. De meesters en juffen en de kinderen van de klas waar ik veel mee heb beleefd.*

Naar welke school ga je volgend jaar...

De Gomarus in Zaltbommel. Daar heb ik veel zin in want er stonden leuke namen op de klassenlijst.

Wat is je droom voor de toekomst, wat wil je worden...*het lijkt mij leuk om in het ziekenhuis te werken op de babyafdeling. Maar dat weet ik nog niet zeker.*

Naam: Emily Smits

Wat vond je het leukst dit schooljaar...

Ik vond de examens erg leuk en de uitslag van mijn niveau. Ik heb ook erg veel zin in alle dingen die nog komen.

Wat herinner je je nog van je jaren hier op school ...:

Van alles en nog wat. Ik had bijvoorbeeld een keer een schoolreisje. Toen was ik gestoken door een bij. Toen kon heel de klas niet meer naar de aardbeienkoningin.

Wat ga je missen aan de Wegwijzer...: *De gezelligheid en dat je niet heel de tijd hoeft te wisselen van lokalen en dat je weinig huiswerk hebt.*

Naar welke school ga je volgend jaar...

Gomarus in Zaltbommel.

Wat is je droom voor de toekomst, wat wil je worden...*Ik wil graag iets met mensen doen.*

Wat precies, dat weet ik nog niet.

Naam: Emma Struijk

Wat vond je het leukst dit schooljaar...

Ik vond heel veel dingen leuk maar vond het drone-project vooral leuk.

Wat herinner je je nog van je jaren hier op school ...: *Het was altijd wel gezellig maar de verjaardagen van juffen en meesters waren altijd wel heel leuk!*

Wat ga je missen aan de Wegwijzer...: *dat ik straks naar school moet fietsen en anders liep ik het paadje door en was ik op school.*

Naar welke school ga je volgend jaar...

Naar de Gomarus in Zaltbommel waar ik veel zin in heb.

Wat is je droom voor de toekomst, wat wil je worden...*Chirurg. Maar dat is heel moeilijk, dus ik denk dat dat hem niet wordt.*

Naam: Saar van Veldhoven

Wat vond je het leukst dit schooljaar...

Met vriendinnen naar school lopen en uitjes.

Wat herinner je je nog van je jaren hier op school ...: *de verjaardag van juf Vervoorn van groep 7 en in groep 6 dat ik naast mijn vriendinnen zat. Met Lena in groep 5, 6, 7, 8.*

Wat ga je missen aan de Wegwijzer...: *Alle drama en gezelligheid.*

Naar welke school ga je volgend jaar...

Het Willem van Oranje college Wijk en Aalburg.

Wat is je droom voor de toekomst, wat wil je worden...*In de zorg werken.*

Naam: *Lena Hobo*

Wat vond je het leukst dit schooljaar...

Dat ik naast Saar en Rosanne mocht zitten.

Wat herinner je je nog van je jaren hier op school ...: *Dat Saar en ik een beetje zaten te klieren als we naast elkaar zaten*

Wat ga je missen aan de Wegwijzer...

Dat ik m'n vriendinnen moet missen.

Naar welke school ga je volgend jaar...

Willem van Oranje college, Wijk en Aalburg

Wat is je droom voor de toekomst, wat wil je worden... *Een dierenwinkel.*

Naam: *Anne-Sophie Verkerke*

Wat vond je het leukst dit schooljaar...

Vossenjacht. Eigenlijk was heel het jaar leuk. Schoolreisje.

Wat herinner je je nog van je jaren hier op school ...: *dat de juf de bureaustoel kapot trok op 1 april. Schoolreis Duinoord.*

Wat ga je missen aan de Wegwijzer...: *De klas en de leraren.*

Naar welke school ga je volgend jaar... *Gomarus.*

Wat is je droom voor de toekomst, wat wil je worden... *Kraamverzorgster.*

Tableau Vivant in groep 4 op de Wegwijzer

Tableau Vivant

In groep 4B van de Wegwijzer hebben ze een tijdje geleden gewerkt aan het project Tableau Vivant. Dat betekent: levend schilderij. We zullen jullie als lezers meenemen in dit project. We begonnen met het uitzoeken van een schilderij, daaruit kwam: het vrolijke huisgezin van Jan Steen.

Tijdens de les van taal hebben de leerlingen verhalen bedacht bij dit schilderij. Allemaal hun eigen stuk en samen hebben we er één verhaal van gemaakt. Daarna werden de rollen vanuit het verhaal verdeeld.

- Een moeder die een druk huisgezin had
- Een kleine baby
- Kinderen die uit school komen en moeder van alles willen vertellen
- Kinderen die heerlijk voor de kachel zitten
- Kinderen die spelletjes spelen

- Kinderen die achter elkaar aan rennen met een pan
- Een vader die met hele andere dingen bezig is
- Een buurman die nog door het raam heen kwam gluren
- En nog véél meer

De materialen die we nodig hadden, kwamen de klas binnenstromen en tijdens handvaardigheid knutselden we nog de overige materialen in elkaar. Zelfs een houtkachel werd gemaakt. Na meerdere keren geoefend te hebben, kwam de camera tevoorschijn. Nu moest het gebeuren, onze uitvoering van het project waar we al die tijd aan gewerkt hebben. Hieronder ziet u een foto van het project, daarin ziet u een QR-code van de uitvoering. Scan de QR-code met uw telefoon, dan komt u bij een filmpje.

Begin mei ging ik op bezoek bij dit nog vrij nieuwe bouwbedrijf. Ik tref het dat ik mij net in schafttijd meld, want de koffie staat klaar. Het zou kunnen zijn dat veel lezers zich nu afvragen waar ik het over heb, want het bedrijfspand is eigenlijk net buiten het dorp gevestigd. Vroeger waren die schuren in gebruik bij het polderdistrict, nu Waterschap Rivierenland. Ze staan achter gemaal "De Baanbreker", dan weet nu iedereen waar we zitten.

Richard van Ooijen en Leonard van den Berg zijn in juli 2020 samengegaan, na jarenlang ieder voor zich in de bouw gewerkt te hebben. Het zijn allebei mannen die graag buiten de handen uit de mouwen steken. Dus zijn ze allebei vier dagen in de week op de bouw te vinden. Eén dag houden ze voor kantoorwerk en alles wat er maar te regelen valt. Inmiddels hebben ze ook twee medewerkers, Coen en Bart, die in 2021 in dienst kwamen. Zij zorgen samen voor de strakke afwerking van de bouw, terwijl Leonard en Richard de voorbereidingen en het wat "grovere werk" doen.

Over wat voor werk praten we eigenlijk? Of moet ik zeggen: "Waarvoor kun je niet bij STRAK aankloppen, als het maar een beetje met bouwen te maken heeft?" En dan gaat het vooral over het speciale werk, wat voor anderen te moeilijk is, of niet interessant genoeg. STRAK gaat graag de uitdaging aan om iets moois voor u neer te zetten. Wilt u een mooi nieuw dak op uw huis en dan ook maar meteen een stelletje zonnepanelen? Geen enkel probleem. Maar wil je een compleet nieuwe woning, bijvoorbeeld een tinyhouse (klein huisje)? Ook dat kan. Hier vallen termen die ik nog niet kende: HSB, CLT. Het laatste even uitgelegd: hier worden massief houten wanden gebruikt van wel 10 cm dik. De buitenkant kan

geheel of gedeeltelijk worden bekleed met steenstrips. Het dak bestaat uit een waterdichte laag, een stalen plaat en daar weer een houten afwerking overheen. Als het over een verbouwing gaat, worden de nodige delen vooraf gemaakt, onderaan de dijk, zodat het te verbouwen huis weer snel winddicht kan worden gemaakt. Bij alles wordt ook terdege uitkomt in wat voor type materialen je gebruikt. Zodat je de woning goed isoleert om het energieverbruik zo laag mogelijk te houden. En zo nog veel meer.

Een activiteit die STRAK ook nog uitvoert, is het plaatsen van compact stations. Dat zijn een soort transformatorhuisjes bij bijvoorbeeld een bedrijf dat zijn stroomvoorziening uit moet breiden. Daarvoor is een grote vrachtwagen aangeschaft met een eigen kraan, die echter ook bij andere bouwactiviteiten gebruikt kan worden.

STRAK, een sprekende naam. Die je makkelijk onthoudt. Ook als er zo'n helderwitte bus over de Nederlandse wegen rijdt. Het woordenboek geeft vier betekenissen voor het woord. Ik houd het bij de laatste betekenis: 'uitstekend'. Dit in de zin van "een strak plan".

Zo heb ik hier kennis mogen maken met een bedrijf dat dat begrip in alle opzichten waar wil maken, waarbij wij hen veel succes toewensen.

Bedankt Richard voor je tijd en het gesprek. En straks kan niemand er meer omheen: STRAK is een begrip in Nederhemert en omstreken.

Gerrit Bouman

Hoe Loonbedrijf P.C. Smits begon als eenmansbedrijf en uitgroeide tot het huidige Aannemersbedrijf M.J. Smits B.V.

Toen P.C. (Kees) Smits zijn bedrijf in 1963 ging inschrijven bij de Kamer van Koophandel als Loonbedrijf heeft hij niet kunnen bedenken dat zijn bedrijf zou uitgroeien tot het huidige moderne groenaannemersbedrijf dat het nu is. Hij schreef zich in, omdat hij een tractor had gekocht met een hooipers waarmee hij voor boeren in de omgeving het hooi in kleine pakjes perste. Met dezelfde tractor reinigde hij ook sloten voor diezelfde boeren, maar ook voor het Waterschap en de gemeente Zaltbommel. Na een aantal jaar vond er uitbreiding plaats waardoor grondverzet – in binnen- en buitenland – werd toegevoegd aan het dienstenpakket.

Kees Smits met zijn eerste tractor

Nadat de huidige eigenaar Marcel Smits het bedrijf had overgenomen, is de uitbreiding van het bedrijf pas echt van start gegaan. Het familiebedrijf is uitgegroeid tot een – in de branche – toonaangevend groenbedrijf waar de

werkzaamheden worden uitgevoerd door 70 medewerkers in vaste dienst en een aanvullende flexibele schil tot circa 140 personen.

Marcel Smits begon al op (hele) jonge leeftijd

Deze werkzaamheden bestaan uit het onderhouden van de openbare leefruimte zoals bijvoorbeeld het onkruid vrijhouden van plantsoenen en verharding, het maaien van bermen en dijken en gazons, het reinigen van watergangen, gladheidsbestrijding, onderhoud bomen en nog veel meer.

Maaien watergangen anno 2024

Gladheidsbestrijding in Zaltbommel

Duurzaam denken én handelen zit in het bedrijfs-DNA, met de nadruk op sociaal ondernemen, waardoor er voor alle medewerkers een veilige werkomgeving wordt gecreëerd en ieders sterke kant wordt ingezet en verder ontwikkeld.

Ook het verlagen van de CO₂ uitstoot en het bevorderen van natuurherstel en biodiversiteit hoort bij de duurzame gedachte.

Het langzamerhand vervangen van het machinepark door elektrisch materieel draagt bij aan het verlagen van de footprint van het bedrijf.

Elektrisch aangedreven onkruid borstelen

Natuurherstel en verhoging biodiversiteit wordt gedaan in samenwerking met de opdrachtgevers. Een mooi voorbeeld hiervan is het onderhoud van de uiterwaarden langs de Maas, dat wordt uitgevoerd in opdracht van

Rijkswaterstaat. Deze uiterwaarden beginnen bij Raamsdonksveer vlakbij de Biesbosch en eindigen in Eijsden bij de grens met België.

Hier wordt ecologisch berm- en dijkbeheer toegepast. Door aangepast maaibeeld ontstaat een bloemrijke en kruidenrijke dijk, goed voor bijen, vlinders en andere belangrijke insecten. En tegelijkertijd wordt de dijk verstevigd, omdat er een extra stevige grasmat ontstaat.

De sociaal-maatschappelijke functie van het bedrijf bestaat voornamelijk uit het bieden van stabiele werkgelegenheid aan mensen uit Nederhemert en de omgeving daarvan. Maar ook in Eindhoven – waar al sinds 1998 werkzaamheden worden uitgevoerd voor de gemeente Eindhoven – is een kleine vestiging. Hier wordt werk geboden o.a. aan mensen uit die omgeving.

Het vinden van medewerkers is in de huidige tijd niet altijd makkelijk en daarom worden er personeelsadvertenties geplaatst via Facebook en LinkedIn. Zo is er op dit moment plaats voor een ervaren tractorchauffeur en een aankomend ecooloog.

Uitgebreide informatie over het bedrijf, zoals de openstaande vacatures, is terug te vinden op de website: www.aannemersbedrijfsmits.nl

Voor de toekomstplannen in de nabije, maar ook de verre toekomst is de solide basis van het huidige bedrijf een goed uitgangspunt.

Bloem- en kruidenrijke dijk

20 VRAGEN AAN...

Jack van Hemert

1.
2
&
3

Naam: Jack van Hemert
Adres: Korenbloemstraat 2

Geboorteplaats en datum; Geboren in Nederhemert
op 16 september 1966, samen met mijn tweelingbroer Ton.

5

Relatie: Al 34 jaar
getrouwd met
Thea. Samen
hebben we twee
kinderen.

4

Beroep/opleiding en waarom
doe je dit: Ik heb de opleiding
timmeren en metselen gedaan
aan de LTS. Daarna ben ik bij
de Alabastine gaan werken. Na
25 jaar ben ik daar vertrokken,
in verband met een
reorganisatie. Nu werk ik in het
magazijn van VOS Truckparts
in Hedel.

6

Hobby's: Mijn hobby's zijn
sudoku's oplossen,
spelletjes spelen, voetbal
kijken (zowel live als op
tv), fietsen en wandelen.

7

Lievelingsmuziek: Ik luister graag
naar Nederlandstalige muziek.

8

Favoriete lectuur/boeken/film/
serie: Ik lees vaak de krant.
Daarnaast vind ik de Home
Alone-films leuk en kijk ik graag
'Jachtseizoen' en 'Kopen zonder
kijken' op tv.

9

Doe je aan sport,
zo ja welke sport
en wat is er zo leuk aan: In verband
met mijn ziekte (reuma in combinatie met
een andere spierziekte) lukt het niet meer om
aan sport te doen, maar ik train daarom wel
regelmatig op de hometrainer bij de
fysiotherapeut in Nederhemert (zie foto).
Vroeger heb ik veel gevoetbald bij W.S.V.
Well en gevolleybald. Daarnaast kijk ik
graag sport op tv. Ik vind het vooral
leuk om te zien hoe ze omgaan met
winst en verlies.

10

Lievelingseten: Ik ben een
Hollandse boer, dus ik lust
graag de Nederlandse kost

20 VRAGEN AAN...

Jack van Hemert

11

Waar ben je trots op in je leven:

Ik ben trots op hoe ik na meerdere tegenslagen toch de positieve draai heb gegeven aan het leven en niet heb opgegeven. Daarnaast ben ik ook trots op mijn gezin en dat ik jaren actief ben geweest voor de Oranjevereniging.

12

Mooiste/leukste vakantieplek:
Naar Texel, Sauerland (Duitsland) en de Algarve (Portugal).

13

HEB JE ERGENS SPIJT VAN:
NEE

16

WIE WIL JE OOIIT NOG EENS ONTMOETEN: MAX VERSTAPPEN

14

Wie bewonder je het meest en waarom: Ik bewonder mijn ouders en mijn gezin omdat ze mij veel hebben geholpen in verband met mijn ziekte.

15

Leukste jeugdherinnering:
We zijn vroeger met mijn ouders, twee broers en één zus met een Renault 4 en een vouwwagen in het buitenland op vakantie geweest. Dit zijn leuke herinneringen. Ook heb ik vaak met mijn tweelingbroer grappen uitgehaald door stiekem te wisselen van bijvoorbeeld kleding en fiets.

18

WAT ZOU JE DIRECT AANPAKKEN ALS JE EEN POOSJE BURGEMEESTER VAN NEDERHEMERT ZOU ZIJN: DAT DE SCHOOLKINDEREN VEILIG NAAR SCHOOL KUNNEN GAAN OP DE FIETS EN DAT ZE DE VERKEERSREGELS VOLGEN.

17

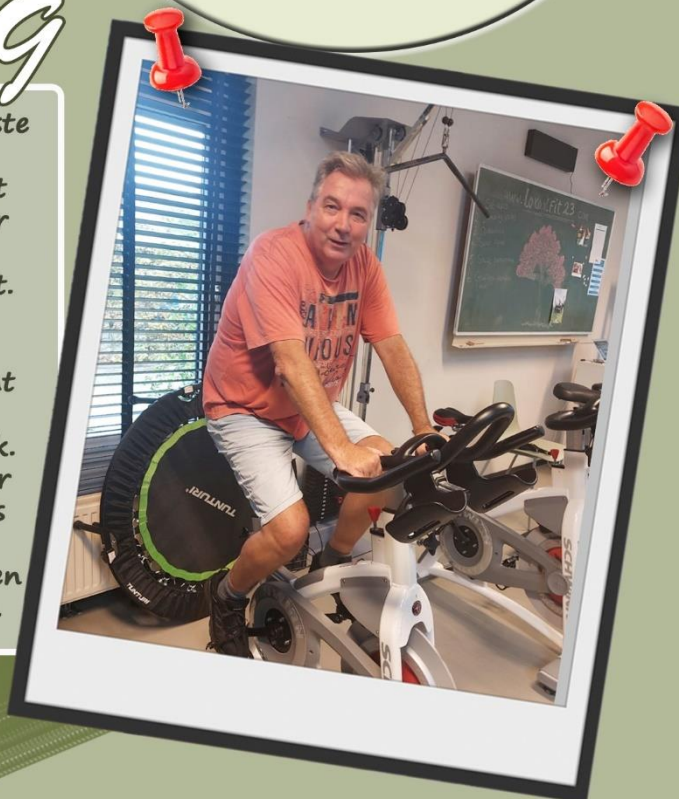
Waar voel je je het meest bij betrokken: Ik ben betrokken bij de gemeenschap. Ik ben een sociaal persoon die graag naar andere mensen luistert en vraagt hoe het met ze gaat.

19

Wat vind je het leukste aan Nederhemert:
Ik vind het leuk dat Nederhemert lekker dorps is, waarbij iedereen elkaar kent. Ook vind ik de feestweek met truckshow, toertocht en natuurlijk de truckpulling erg leuk. Dat er elk jaar weer zoveel toeschouwers naar ons dorpje komen is voor mij een kippenvel-moment.

20

Aan wie moeten wij de volgende keer de 20 vragen stellen: Roos de Groot

Getrouwd!

Marien Bernouw & Femke van Aalst
15 maart 2024

Jannette Oomen & Rudi de Leeuw
12 april 2024

Tim de Putter & Anne Vos
17 mei 2024

Cornick van Dam & Carolien Hovestadt
3 mei 2024

Wonen in het 'Veerhuis'

Van veerhuis tot woonhuis

Sinds vorig jaar is de horecabestemming van het pand gehaald en woont Sjaan in het voormalige café.

De koffiepot pruttelt als ik binnenstap via de oude terrasdeuren van het café, het glas-in-lood raam van de zeilboot zie ik als enige herkenningspunt waar voorheen de bar was. 'Koffie?' vraagt Sjaan, terwijl ze met het dienblad naar de grote tafel loopt. Haar zoon Roland en dochter Willemien zitten ook al aan de tafel waarop oude fotoalbums klaarliggen om ons gesprek ook ter verbeelding te laten spreken.

Het veerhuis rond 1973

Het huidige Veerhuis voor het veer Noord-Zuid, ligt aan de noordzijde van de rivier en de fundamenteën en kelders dateren mogelijk uit de zestiende eeuw. Het huidige huis dateert uit de eerste helft 19e eeuw.

Er is een peilsteen in de muur van het Veerhuis gemetseld als hulpmiddel voor landmeters.

Peilsteen

De veerverbinding tussen Nederhemert-Noord en -Zuid bestaat sinds ca 1480, na de doorsteek van de Maas, waardoor Noord en Zuid geschei-

den werden. Het veer is door de toenmalige Heer van Nederhemert begonnen.

Aanvankelijk lag het veerhuis in de uiterwaard die daar 'De Loot' werd genoemd. Maar juist die plek maakte het kwetsbaar bij hoog water. Bij kruiend ijs werd met stokken en stutten geprobeerd het Veerhuis te beschermen.

Bij de overstromingen van 1810 werd het veerhuis zo zwaar beschadigd, dat het onbruikbaar was geworden. Tijdens de overstroming kon men lopen over de ijsschotsen rondom de daken van Nederhemert, wat toen zo goed als geheel verlaten was. Op de dijken waren noodstallen voor het vee ingericht. Zo ook op Maasdijk 68.

Ook begin 1861 heeft de Bommelerwaard te lijden gehad van een grote overstroming. Na de overstroming in 1810 werd de landstrook (latere veerweg) op het eiland hoog genoeg aangeslibd en opgehoogd waardoor het land niet meer onder water stroomde. Dit was ook het moment om de aanlegsteiger zowel op Noord als op Zuid 600 meter naar het Oosten te verplaatsen. De verhuizing vond plaats iets na 1810. Het veerhuis werd voortgezet vanuit het Polderhuis op de dijk.

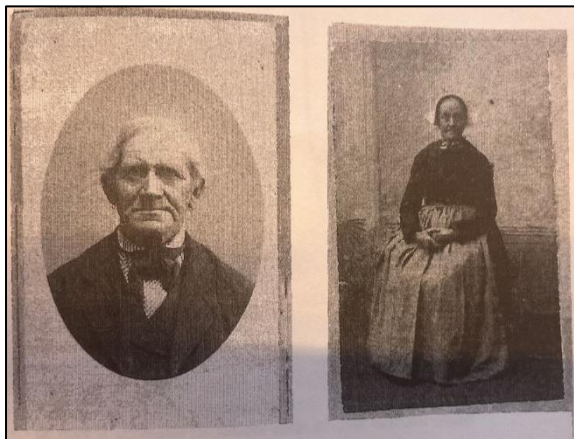
Op deze foto van 1809 is er nog een veerhuis in de Loot.

Veerpont 1809

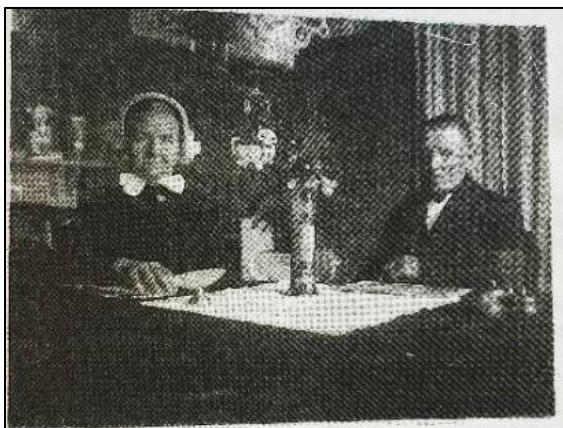
Vermoedelijk verhuisde het veerhuis van Polderhuis naar het huidige veerhuis Maasdijk 68 rond 1845. In 1970 werd het 125-jarig bestaan van café het Veerhuis gevierd. Kamers van koophandel ontstonden rond 1840 en daarom werden de toen bestaande bedrijven daar als nieuw ingeschreven.

Jacob Verhey is de eerste huurder van het pand. Deze Jacob was veerman, logementhouder, cafébaas en beheerder van de aanlegplaats voor de stoomboot van Den Bosch naar Rotterdam. Jacob werd één van de meest welvarende inwoners van Nederhemert. Bij zijn dood in 1903 liet hij ieder van zijn kinderen een bedrag van 1475 gulden en een stuk erfgrond na.

Jacob en Geertrui

De dochter van Jacob, genaamd Leentje werd geboren in 1864 en groeide op in het huidige veerhuis Maasdijk 68 en zij trouwde met Pieter Smits. Het gezin kreeg 23 kinderen. Het veerhuis deed dienst als postkantoor, als veerhuis en herberg. Deze Pieter was ook koetsier en hij richtte rond 1900 in het veerhuis ook een telefoonlokaal in. Drie generaties Smits waren actief in het veerhuis. Vroeger was het niet zo moeilijk om een telefoonnummer te onthouden: het veerhuis had nummer 4, en de baron 1, de burgemeester 2 en de politie 3.....

Leentje Antonia Verheij (1864 - 1942) Pieter Smits (1856 - 1931)

Leentje en Pieter

In 1904 wordt de Bergse Maas geopend. Dat betekende een gevoelige slag voor de inkomsten van het winstgevend veerhuis. Voortaan is de Maasarm langs Nederhemert-Noord een dode Maasarm. De schepen moeten een omweg maken om bij het veerhuis te komen en de aanlegsteiger voor de stoomboot verhuist naar de Rietschoof. De eerste tekenen van verval kondigen zich aan. Daar komt bij dat de stroming van de rivier door de afdamming verdwenen is en de pont voortaan met handkracht moet worden overgetrokken. Tot 1904 was er een zogenaamde 'gierpont' dat wil zeggen dat de pont profiteerde van de stroming van de rivier. De pont in Nederhemert was aan een kabel bevestigd die midden in de lengterichting van de rivier liep. Wanneer de veerman bij de start de pont draaide, duwde de stroming de pont naar de andere kant.

Het Veerhuis rond 1905

In 1915 ging Pieter Smits, in de omgang Piet 'de Booï' genoemd, met pensioen en in 1926 is het poststation van het Veerhuis Maasdijk 68 verhuist naar Molenpad 8, waardoor de lange band tussen hulpveerman en postbode verbroken werd.

Het veerhuis rond 1915

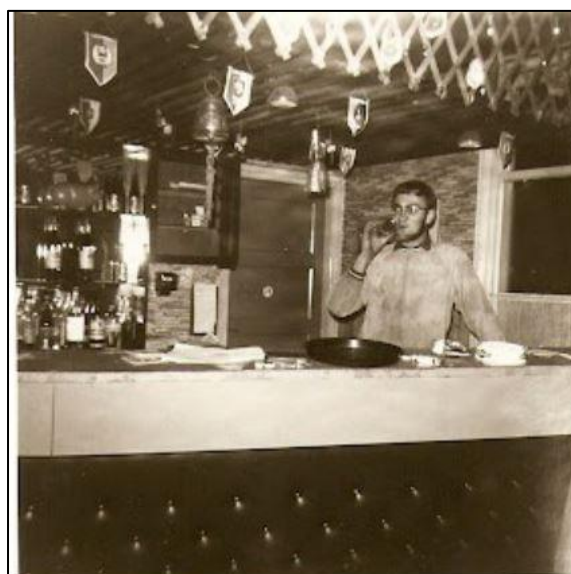

Uitnodiging heropening 1970

Dre Heymans was de uitbater van het café voordat Wout en Sjaan het overnamen in 1970. Op vrijdag 28 november 1970 is er een feestelijke heropening van café het Veerhuis met Wout en Sjaan van Genderen. Zij huren het pand en de veerdienst van de gemeente Kerkwijk. Op 9 mei 1972 kopen zij het veerhuis van de gemeente Kerkwijk en besluit de gemeenteraad om de veerdienst op te heffen.

Wout en Sjaan 1970

Op 10 nov 1970 wordt café 'Het Veerhuis' feestelijk heropend

Het veerhuis rond 1970

De veerverbinding werd door de toenmalige gemeente Kerkwijk opgeheven vanwege de hoge kosten en het geringe verkeer. De bewoners van Nederhemert zijn toen een actie gestart om het veer te behouden. Er werd in het dorp langs deuren gegaan om handtekeningen en giften in te zamelen.

Dhr. Jan Roseboom, echtgenoot van freule van Wassenaer (van het Sterrenbos), was gedeputeerde en wist de status van de weg op het eiland op te waarderen waardoor beroep gedaan zou kunnen worden op provinciale subsidies. Dat maakte de oprichting van een stichting mogelijk. De eerste bestuursleden die de moeilijkste periode voor de kiezen kregen, waren: Dhr. Aart van Arkel, Dhr. Bleeksma, Dhr. Arie Lanser, Dhr. van Kees Ommeren en Dhr. Peter Thole (voorzitter).

Op 1 juli 1977 wordt het café overgedragen aan John en Ineke van der Schree. Het gehele pand blijft eigendom van Wout en Sjaan van Genderen. Wout en Sjaan leggen zich toe op hun roeiboot- en kanoverhuur, wat later wordt uitgebreid met een jachthaven.

Na John en Ineke volgen de uitbaters Dirk en Joke Verploegh, Wout en Sjaan voor een jaar. Daarna een stel uit Rotterdam, Jopie en John. Dan hadden we nog Roel en Els, Teun en Bert (de mannen uit Gameren van herberg Den Dijk te Gameren), Hanneke Danklof en Jan Vos.

Sinds vorig jaar is de horecabestemming van het pand gehaald en woont Sjaan in het voormalige café. Wanneer je binnenkomt is het glas in lood raam van de zeilboot nog steeds het herkenningspunt waar voorheen de bar was. Daar vind je nu de keuken.

Bij de verbouwing kwamen prachtige historische kenmerken weer naar voren. Zo is de houten balkenconstructie gemaakt van oude molenwieken en de eeuwenoude toogkelders zijn prachtig intact gebleven.

De veerhuizen in Aalst en Nederhemert zijn nog operationeel. In Brakel doet het (afgebrand) dienst als voetbalkantine. In Poederloijen, in Well, Ammerzoden, Alem en Hedel is geen veer meer.

Alle krantenartikelen en fotomateriaal zijn beschikbaar gesteld door Sjaan van Genderen-Krielaart, waarvoor onze hartelijk dank! Wout van Genderen is helaas overleden op 2 januari 1998 in de leeftijd van 50 jaar.

Deze tekst is aangeleverd door Willemien van Gog – van Genderen en bewerkt door Gerrit Bouman, in overleg met Trees Blom.

Het veerhuis rond 1991

Krantenartikel 125-jarig bestaan

Een vroegere veerman vertelt ons over het veer tussen Noord en Zuid.

In 1959 kwam Aart van Ooijen in dienst van Rien Smits, die destijds het veerhuis beheerde. Het veerhuis was eigendom van de gemeente Kerkwijk en men moest één gulden aan de gemeente betalen als huur voor het veerhuis. De opbrengst van de veerdienst en van het café was dan voor de beheerder. Het veer was belangrijk voor het verkeer tussen Nederhemert Noord en Zuid. De kinderen van Zuid kwamen aan deze kant naar school en er waren diverse boeren die akkers hadden op Zuid, dus die moesten regelmatig overgezet worden.

Voetgangers of fietsers kostten ongeveer fl. 0,30. Bijvoorbeeld paard en wagen kostte fl. 0,60. Ik weet niet of u het zich voor kunt stellen, maar de veerman kon er zijn weekgeld (salaris) aardig mee verdienen. In de vakantietijd was dat voor de bevolking met gezinnen bijna het enige uitstapje om met elkaar een middag op 't Eiland door te brengen.

Even voor de lezers onder ons, die nooit met guldens op zak liepen:

1 gulden is ongeveer € 0,46 / fl. 0,30 = € 0,14 / fl. 0,60 = € 0,27 / fl. 0,45 = € 0,20

Wikipedia geeft deze informatie : De **geschiedenis van de Nederlandse gulden** gaat terug tot 1252. De eerste **gulden** (betekent "gouden") werd *florijn* genoemd, naar de **Florentijnse** lelie uit het wapen van de stad Florence, waar in 1252 de eerste belangrijke gouden munt (**gouden florijn**) sinds de Karolingische tijd werd geslagen. Daarmee is ook de herkomst verklaard van het altijd gebruikte *f*-teken voor de gulden, en de aanduiding fl. Ik weet niet of dit al eens eerder in deze krant werd toegelicht, in ieder geval weten we nu allemaal hoe het zit.

De adellijke familie was eigenaar van het veer. Als de freule naar Noord wilde, werd er al vooraf op de hoorn geblazen, zodat de pont klaar lag als mevrouw met het rijtuig aankwam. Het paard werd bij het veerhuis op stal gezet. Een deel van het veerhuis was toen namelijk nog een paardenstal. 's Avonds moest alles weer naar

de andere kant geroeid worden, waarbij er aangelegd werd bij de dam, waar nu de camping vlakbij is.

De pont voer 's zomers van zes uur tot zeven uur 's avonds. En er werd nog een keer gevaren om ongeveer half tien, als mensen bij elkaar gingen buurten. Marius Vos "Mâs de post", was één van de eersten, want hij moest elke dag de post in Heusden ophalen. Er gingen elke dag ongeveer twaalf kinderen op Noord naar school, die dan hele dag hier bleven en eind van de middag teruggebracht moesten worden. Een winterstop zat er niet in, want deze verbinding was toen gewoon onmisbaar.

Hoe zag die pont er vroeger uit? Net na de oorlog moest de pont met mankracht overgetrokken worden. Een kabel werd vastgehaakt aan de reep. Iemand had een leren band om zijn schouder en op die manier, enkele malen aanhalend, kwam de pont aan de overkant. Daarna is er nog een periode geweest dat men moest roeien. Aart had een motorboot waar de voetgangers en fietsers mee overgezet werden. Als er paard en wagen en dergelijke over moesten worden gezet, werd de motorboot aan de pont vastgemaakt.

Aart stopte met het veer per 1 januari 1967 toen de klantenkring al aardig uitgedund was. Mensen gingen met brommers en een busje naar hun werk, de schoolkinderen waren uitgestudeerd, zo ging dat.

Daarna hebben nog enkele personen op de veerpont gewerkt, maar het was allemaal niet meer wat het geweest was. Op een gegeven moment werd zelfs overwogen om alles op te doeken. Gelukkig werd er een stichting opgericht in 1972, waardoor we nog steeds een

veerdienst hebben om Nederhemert tot één geheel te maken.

In het begin van hun huwelijk, hebben Bets en Aart ook vier jaren het café beheerd (1963 - 1967).

Een echt bruin café zoals dat vroeger was. Bezocht door een stel stamgasten, die er gezelligheid zochten, een glaasje dronken, en biljart speelden. Aan een enkele tafel werd met kaarten gespeeld. Aan een café was vaak een slijterij verbonden. Cognac was een geliefde drank. Vooral als de Maas dicht was gevoren, hadden de schaatsters dat nodig om warm te blijven.

Het café had "groot verlof" dus die sterke drank mocht daar legaal worden verkocht. Jenever en "ouwe klare" was er ook te koop. De jongeren, zoals waarschijnlijk nog steeds het geval is, dronken vooral bier. "De drie hoefijzers" was het

merk, kostte fl. 0,45 per flesje. Een borreltje kostte evenveel.

Aan de achterzijde van het veerhuis zijn enkele mooie kelders, waar het zomer en winter heerlijk koel is. Die ruimte werd dus gebruikt om het bier koel te houden, zonder dat daarvoor een cent aan energie nodig was. Over duurzaam gesproken

Om elf uur moest het café gesloten zijn. Als teken daarvan moest de buitendeur opengezet worden. Eens kwam de veldwachter na sluitingstijd kijken en er was nog een gast in het café. Daarvoor moet dus een verbaal worden geschreven. Dat werd later ongedaan gemaakt, want de gast bleek gewoon een familielid te zijn van de kastelein en het werd toch wel als heel raar gezien, dat je eigen broer niet een keer wat langer mag blijven zitten ...

Gerrit Bouman

Dialect

Heel veul kraàne

Als ge dit boekske leest, dan hedde ze vast wel gezien. Al die kraàne op ut terrein woar vroeger de Vos zat. Ik hurde dat dèr op den duur wel 13 bouwkraàne in Hèmert stonde opgesteld! Dèr stond zelfs un filmke op Digitaalburg, un mooi gezicht. En un goeie zaak vur ut durp, waànt nou kunne de jongelui hopelijk ook in Hèmert blijve en ut is ok goed vur alle ondernemers in de buurt.

En ut is alwèr nat zeg, ge hoeft de plaànte nie veul watter te geve. Mèr ut is ok un drama vur de miense die op ut laànd werke, dan is ut wèr te nat en dan is ut wèr te dreug (al kunde doar tegen sproeie). En vur de Oranjevereniging ok wèr spannend vur de feestweek of ut ammel dur kan goan. Mèr als ik vur mezelf proat, dan zou ut lekker zijn es we wèr eens un bietje mooi weer zouwe krijge en unne dag buite kunne zitte, lucht te hoeve kijke.

Clichés en herinneringen

Toen ons eerste kind geboren werd, kreeg ik in m'n kraambed al vele clichés naar m'n hoofd geslingerd. "Geniet er maar van meid, voor je het weet gaan ze het huis al uit". En nog een heleboel van zulk soort uitspraken waren aan de orde van de dag.

Net bevallen van mijn eerste kind, vond ik zulke dingen uiteraard ontzettend overdreven en grinnikte ik er maar een beetje om. Nu we inmiddels bijna een decennium later zijn, ervaar ik steeds meer wat voor waarheid er in deze uitspraken zat. Het kleine baby'tje werd een peuter, een kleuter, ging naar groep 3 en inmiddels komt de tienerleeftijd met rasse schreden dichterbij. En als ik dan eens in een weemoedige bui ben, dan ga je toch een beetje terugblikken op het (korte) leventje van je oudste. Want ja, die 'ouwe wijvenpraat' aan het kraambed blijkt toch best wel te kloppen. Natuurlijk, uit huis gaan is gelukkig nog even niet aan de orde. Maar toen dat lieve baby'tje net geboren was, kon ik me ook niet voorstellen dat school ooit in beeld zou komen.

Nu schiet je natuurlijk niet zoveel op met weemoedig terugblikken, maar het geeft ook inzichten. Want waarom zeg ik eigenlijk nee als de kinderen vragen of ze een hut mogen bouwen in de kamer?

Is dat nu echt zo erg? Ja, het geeft rommel, maar daartegenover staat uren speelplezier. En herinneringen maken! Want wat is er nu leuker dan picknicken in je zelfgebouwde hut?

In de meivakantie werd de tent opgezet in de tuin. U raadt het al, daar moest natuurlijk in geslapen worden. Vader en moeder hadden zo hun bedenkingen, maar in het kader van 'waarom niet', mochten de kinderen het gaan proberen. Wat een feest!

Eerst werd er gezocht naar een geschikt matras. Het matras van de twijfelaar bleek perfect in de tent te passen. Overdwars pasten daar precies genoeg kinderen naast elkaar. Stapels dekens, kussen, knuffels en lampjes werden naar buiten gesleept. Een vliegenmepper mocht ook mee de tent in. Net als warme sokken en een bak speelgoed.

Eindelijk werd het dan avond. Vol goede moed werden de tanden gepoetst en werden de pyjama's aangetrokken. Fris en fruitig kropen de kinderen de tent in. Lekker knus met z'n allen in het bed, onder een stapel dekens. En toen moest er geslapen worden. Dát viel nog niet mee! Want ja, het blijft toch nog behoorlijk lang licht buiten en je hoort ook nog best wat geluiden. Toch heel anders dan in je eigen bedje 😊. Vader en moeder hoorden grinnikend aan hoe de kinderen elkaar ijverig tot stilte maanden, om vervolgens zelf in lachen uit te barsten.

Kortom, er werd weinig geslapen, wat de volgende dag wel een tikkeltje te merken was aan het humeur van enkele huisgenoten. Maar uiteindelijk was dat het zeker waard. Want zeg nou zelf, dat humeurige sfeertje herinneren we ons over een jaar niet meer, maar het 'slapen' in de tent blijft ons nog lang bij! Hopelijk volgen er nog veel van die fijne herinneringen-maken-momenten, want dat die clichés een flinke kern van waarheid bevatten hebben we inmiddels wel ervaren.

Blikseminslag in de kerk

“Zullen we vanmiddag naar Wageningen gaan, naar de botanische tuin!” “Ja, dat is goed!” Volgens mij was mijn vrouw wel een beetje verrast dat ik dat zo enthousiast reageerde. Diezelfde middag waren we in Wageningen. Vanaf die tuin hadden we een mooi uitzicht over de Rijn. Ik zei: “Hier moet je een foto maken.” Ze keek verbaasd. “Waarom moet ik hier een foto maken?” “Die heb ik nodig voor de Dorpskrant!” (Ah, nu begrijp ik het! Daarom wou je mee naar Wageningen!) Dit is de foto, genomen vanaf de Wageningse berg in de richting van Opheusden.

als je weer op deze berg komt en die toren ziet, dan zul je zeggen: daar is mijn vader gestorven.” Een paar weken later is dat ook gebeurd. Dat is iets ontzagwekkends geweest. Leest u maar mee.

Het was op een warme zondag in de maand juli. 's Morgens was de predikant van Kesteren in Opheusden voorgegaan. 's Middags beklom ds. A. van Herwaarden zelf de kansel. Hij was toen ruim een jaar predikant in Opheusden, nadat hij eerst de gemeenten van Fijnaart en later in Waarder had gediend. De lucht was betrokken,

Vele jaren eerder stond op diezelfde plek ds. A. van Herwaarden met zijn zoontje Gerrit. Over hem wil ik jullie graag wat vertellen. Deze prediker wees toen in de richting van Opheusden en zei tot zijn zoontje: “Zie je daar de toren van Opheusden?” Ja, die zag hij. “Nu,

de dienst begon. De prediking was uit Mattheus 5 vers 27-32.

Twee hevige onweersbuien barstten boven het dorp los. Door de kerkramen zag men de bliksemflitsen, gevolgd door zware slagen. De

gemeente werd onrustig. Sommige vrouwen werden bang en begonnen te snikken. De predikant onderbrak zijn prediking en zei "Vrienden, beseft toch dat wij ons altijd en overal in de hand Gods bevinden. Hij kan ons hier in Zijn tempel ook behoeden, evenals elders. Hij is almachtig en geducht, maar Hij is ook lankmoedig en groot van goedertierenheid. Mocht ook deze stem van Gods almacht in ons allen de begeerte opwekken, om steeds zó te mogen leven, dat wij ieder ogenblik gereed konden zijn, om tot de Heere van leven en dood opgeroepen te worden." Hij sprak rustig, maar diep bewogen.

Maar de slagen werden al woedender en iedereen huiverde. De predikant sprak de ouderlingen aan en zei: "Broeders, wat zullen wij doen? Wat is hier gebruikelijk?" Een van de ouderling antwoordde: "Dominee, zo heb ik het nog nooit bijgewoond!" De predikant stond enkele ogenblikken met gevouwen handen.

Toen sloeg met een geweldige slag de bliksem in de toren, de gemeente zag een vonk op het voorhoofd van hun predikant en hij zakte in elkaar. De voet van de preekstoel spatte uiteen, de kerk daverde en binnen rook het naar zwavel. De kerkgangers raakten in paniek. Een paar mannen snelden naar de preekstoel. Het viel niet mee om het lichaam van ds. Van Herwaarden de preekstoel uit te krijgen. Buiten daalde de regen in stromen neer. In de kerk waren nog veel mensen, andere kerkgangers waren naar de pastorie gevlucht. Langzaam begon tot de mensen door te dringen wat er gebeurd was. Hun predikant was niet meer. Een ooggetuige vertelt: 'Van de stilste verzuchting en het zachtste gekerm tot de schrilste wanhoopkreet, van klappertandende verstening tot de zenuwachtige schaterlach van de waanzin – elke uitdrukking van zielenmart werd hier vernomen.' De dokter kwam en bevestigde wat iedereen vreesde. Het lichaam werd naar de pastorie gebracht. Wat een aanblik was dat voor de weduwe! Ds. Van Herwaarden was nog maar 39 jaar oud. Hij liet een vrouw en drie jonge kinderen na.

Het interieur van de Hervormde kerk te Opheusden vóór de Tweede Wereldoorlog.

*De toren van de Hervormde Kerk in Opheusden.
Opgeblazen in mei 1940 en later herbouwd.*

De bliksem was via de toren in de kerk geslagen, en langs de ijzeren stangen van het klankbord heeft de bliksem de predikant getroffen. Wonderlijk genoeg is er geen brand ontstaan, ook is niemand gewond geraakt, alleen ds. Van Herwaarden was getroffen. Ter gedachtenis aan het gebeuren is een gedenksteen in de kerk geplaatst:

Ds. Van Herwaarden leefde in de laatste maanden voor zijn dood meer in de hemel dan op aarde. Hij voelde zich nauw verbonden met de gezaligden in de hemel en hij verlangde om bij de Heere te zijn. Iemand zei tot hem: "Dominee, als u zo blijft, dan zult u spoedig heengaan." Hij antwoordde: "dat geloof ik ook." Hij was al losgemaakt van de aarde voordat hij stierf.

Sterven is God ontmoeten. Voor Adrianus van Herwaarden was God geen onbekende God meer. Hij was rijp gemaakt voor de hemel. Lezer, u en ik zullen ook een keer sterven. Waar is uw reis heen? Bent u op weg naar de hemel of naar de hel? Zalig zijn de doden die in de Heere Jezus sterven! Alle mensenwoorden zijn te arm om dat uit te drukken, wat dat zal zijn, om altijd met de Heere te zijn!

Ds. J. van Meggelen

Ontmoetingsmorgen

Dinsdag 23 april stonden de deuren van Rehobôth al tijdig open. De koffie en thee was al gezet. Alles was in gereedheid gebracht. En dan nu wachten op de deelnemers. Of er veel mensen zouden komen, dat wisten we niet. Maar er waren genoeg tafels en stoelen. Iedereen was welkom.

Wat is het dan fijn als je de eerste deelnemers ziet komen. Het is voor ons allen nieuw; wie zullen er komen, zullen er veel komen, hoe zal het gaan? Allemaal vragen waar we op dat moment nog geen antwoord op konden geven.

Wat doet het dan goed als we dan toch met een klein groepje bij elkaar gekomen zijn. En het was goed samen. Nadat we koffie en thee genuttigd hadden, zijn we deze morgen begonnen met een stukje te lezen uit de Bijbel en een bijpassend stukje uit een dagboek. Daarna hebben we nog enkele Psalmen gezongen. Toen was er alweer pauze en kregen we koffie of thee aangeboden met een plakje cake.

Tijdens de pauze is er volop gelegenheid om elkaar te spreken.

Wanneer u dit zo leest vraagt u zich misschien wel af hoe het komt dat we gestart zijn met deze ontmoetingsmorgens. Ik ga het u vertellen.

De meesten in ons dorp weten wel dat ik een kleine tijd in Nieuw-Lekkerland gewoond heb. In die gemeente hadden ze ontmoetingsmorgens en kon ik deze een enkele keer bijwonen. Ik was altijd weer verblijd wanneer ik daar was geweest.

De sfeer was goed, er was aandacht voor elkaar, er was gelegenheid om met elkaar ook datgene te bespreken wat je bezig hield. Na de pauze werd er een activiteit gedaan. Het was een groep geworden die elkaar leerden kennen, die uitzagen naar deze ontmoetingen.

Hoe dit zo ontstaan was? Nou, daar had de burgerlijke gemeente voor gezorgd. Zij hadden bij de kerkelijke gemeente de vraag neergelegd of ze niet iets konden betekenen voor ouderen en eenzamen. En zo waren deze mooie en zinvolle ontmoetingen ontstaan. En iedereen was welkom.

Maar...zou dit ook mogelijk zijn in Nederhemert? Soms moet iets even groeien. Maar toen we dan toch enkele personen ontmoetten die aangaven dat het zo jammer is dat er in de zomermaanden zo weinig ontmoetingen zijn voor de ouderen, kwam dit verlangen weer terug.

Invmiddels zijn deze ontmoetingsmorgens gestart en heeft u daar al iets over kunnen lezen.

Wellicht vraagt u zich af wat we dan doen na de pauze. Nou, dat is heel verschillend. In ieder geval doen we een "activiteit" en dan kunnen we denken aan "vragen uit de pot", een quiz, verhaal voorlezen, spreekwoorden, spel enz. Iedere keer weer wat anders. Om half twaalf gaan we weer naar huis, nadat we deze morgen samen afgesloten hebben met gebed en het zingen van een Psalm.

Wat is het mooi om te horen hoe de deelnemers deze ontmoetingen ervaren hebben. Allen kijken er met blijdschap op terug. En dat stimuleert; niet alleen de deelnemers, maar ook de vrijwilligers. Dan mag je weer uitkijken dat je elkaar opnieuw zou mogen ontmoeten in dit verband.

Waarschijnlijk zijn er wel meerdere ouderen, eenzamen en alleenstaanden in de gemeente. Misschien is het ook uw verlangen om te komen naar deze ontmoetingsochtenden. Weet dat u

hartelijk WELKOM bent! Ook als u niet behoort bij de kerkelijke gemeente. Kom gerust eens langs in gebouw Rehobôth. We hopen weer samen te komen op 4 en 18 juni, 2 en 16 juli (één keer in de veertien dagen). De laatste keer van dit seizoen hopen we samen ook een maaltijd te gebruiken. De inloop van deze ochtenden is om 9.45 uur met koffie en thee, waarna we om 10 uur beginnen.

Namens alle vrijwilligers

G.A. van Meggelen- van Kleef

Nederhemertstraat

Een straat naar ons dorp vernoemd...?

Nederhemertstraat

De **Nederhemertstraat** in Amersfoort/Vathorst

Ja echt, er bestaat een 'Nederhemertstraat' en wel in Amersfoort in de wijk Vathorst. Hoe ik daar achter gekomen ben? Een van onze zoons woont in Nijkerk. Af en toe brengen wij in hun huis onze vakantie door en fietsen wij in de omgeving daar. Wie schetst mijn verbazing dat ik op Google Maps de 'Nederhemertstraat' ontdekte in een gloednieuwe woonwijk. Daar liggen ook de 'Nijmegenstraat' en de 'Opijnenstraat'. Mooi dat ze daar in Amersfoort ook aan ons dorp hebben gedacht.

Hoe ze daarop gekomen zijn? Ik heb contact gezocht met de gemeente Amersfoort en het volgende vandaar vernomen - het raadsbesluit:

"Voor de naamgeving houden we de thematiek in het gebied De Laak aan. Straten werden in de eerdere deelplannen vernoemd naar plaatsen aan de voormalige Zuiderzee, de Waddenzee, de Noordzee en de Zeeuwse wateren. In dit laatste deel van de Laak kiezen we voor steden en dorpen die liggen (of lagen) aan de Maas of de Waal. Het karakter van deze plaatsen is enigszins vergelijkbaar met de eerder vernoemde steden en dorpen. Het zijn vaak schilderachtige plaatsen, waarbij de ligging aan de rivier haar sporen heeft achtergelaten." Het is toch wel aardig van de Keistad-bewoners dat ze ook Nederhemert 'schilderachtig' noemen.

Jan van Wijk

Herinneringen aan de kerk op het Eiland

Het Eiland had voor mij als kind iets mysterieus. Mijn moeder fietste vroeger iedere dinsdagmiddag met mij achterop naar de familie Knoop voor de wekelijkse poetsbeurt daar. Eerst kwamen we langs het geheimzinnige kasteel, tot een ruïne vervallen door de oorlogshandelingen. In het begin van de jaren vijftig van de vorige eeuw was dat nog niet zo lang geleden, zo'n tien jaar. En verder had je de kerk, ook al zo'n treurig geval. Voor de restauratie van het koor tot de huidige kerk was zij letterlijk een puinhoop.

Op een zondagmiddag ging ik als een ongeveer vijf- of zesjarige ook eens met mijn moeder mee naar de kerk op d' Aailand. De ingang was aan de zijkant aan de Kerklaan tegenover waar nu het blok 'bejaardenwoningen' staat. Wij gingen de kerk binnen langs Rien Bracht die de klok

stond te luiden. Hij begroette mijn moeder met 'dag Mina'. Ja, achteraf bekeken, was het opmerkelijk dat er een klok luidde. Want de grote klok van nu hing vroeger in de toren, maar die lag in puin. Blijkbaar is de grote klok later gered vanuit het puin van de toren en had men de

kleine klok opgehangen bij de ingang van de 'koorkerk' toen. De Eilandse kerk had namelijk twee klokken: de grote van nu en een kleine. Rien luidde toen de kleine klok. Bij het

binnengaan van de kerk zag ik rechts de ruïne van het schip, die op mij een onuitwisbare indruk maakte.

Van de kerkdienst die middag herinner ik me niets. Maar des te meer van de ingebruikname van de gerestaureerde kerk in 1958. De kerk zat vol. Voor de dienst voerde Jan Roseboom als president-kerkvoogd het woord. Hij memoreerde de gang van zaken rond de herbouw en de restauratie. Verder schetste hij de moeilijke situatie waarin onze hervormde gemeente zich toen bevond. Er was al twaalf jaar een predikantsvacature, er waren veel leesdiensten met de nodige kanttekeningen erbij. De kerkgang was minimaal.

Op de foto bij dit artikel staat een foto van de oorspronkelijke kerk en van het interieur ervan. Ik word er altijd een beetje weemoedig van als ik alleen al die mooie toren bekijk. Blijkbaar zijn er vroeger kosten noch moeite gespaard om die zo te bouwen. Ja, stel je voor dat de kerk in zijn geheel de oorlog had overleefd. Dan had de gemeente op het Eiland nu de beschikking gehad over een veel groter gebouw. Maar met 'als' kun je niet leven. De werkelijkheid is anders, al ziet de huidige Eilandkerk er ook nog steeds goed uit, dankzij de recente restauratie. Boven de kerk gezien vanuit het zuidwesten. Op de onderste foto de kerk vanaf 'De Hoef'. Hieronder het inwendige van het schip wat nu het verhoogde grasplateau is. De kansel heeft de ramp overleefd, omdat de toren op de begraafplaats aan de zuidkant viel.

Jan van Wijk

Op 't Hof technische groothandel 25 jaar

Eind augustus is het 25 jaar geleden dat Jan op z'n brommer naar de Kamer van Koophandel in Tiel ging. Dit willen we vieren D.V. zaterdag 31 augustus met een jubileumdag van 10.00 uur tot 15.00 uur, Ambachtshof 2.

Wat kan je verwachten die dag? Er is dan van alles te doen. We zullen een tipje van de sluier oplichten. Er worden gezellige activiteiten georganiseerd, er is gratis eten en drinken, leveranciers geven leuke demonstraties en er zullen diverse acties zijn. Voor ieder gezin is er een goodiebag en voor jong en oud is er een ontspannende verrassing voor thuis.

Nieuwsgierig geworden? Kom dan naar onze jubileumdag. Iedereen is van harte welkom!

Ook hebben we jouw hulp nodig. Ken je een persoon die in de maand augustus 25 jaar wordt? En diegene woont in de gemeente Zaltbommel of in de gemeente Altena?

Hij/zij wil op zaterdagmorgen 31 augustus verrast worden met een overheerlijk ontbijt? Opgeven kan via WhatsApp: 0418-553410 of via [opthofbv.nl/ontbijt](https://www.opthofbv.nl/ontbijt).

Zangkoor Nederhemert

Na de oproep over het oprichten van een gemengd koor zijn er diverse reacties gekomen. En er is nu belangrijk nieuws!

Na de zomervakantie willen we starten met een gemengd koor. Op dat koor willen we 4-stemmig psalmen, gezangen en geestelijke liederen instuderen en op den duur ook uitvoeringen geven.

Er is een dirigent gevonden die het koor wil begeleiden.

Komt u ook mee zingen?

Kom dan op 29 augustus naar het Dorpshuis. Dan kunnen we met elkaar kennismaken en starten met het koor! Vergeet niet om een flesje water mee te nemen om de keel te smeren!

Doet u, doe jij mee? Tot 29 augustus! Heeft u nog vragen neem contact op met het onderstaande nummer

**Wim van der Toorn
Vragen: 0653432437**

Wat gaan we doen?

Elke donderdagavond van 19.30 - 19.45 uur is het inloop en om 19.45 uur gaan we starten met de repetities. Na de gezamenlijke opening zal de dirigent het overnemen en met ons liederen gaan instuderen.

Wanneer?

We starten op donderdag 29 augustus in de muziekzaal van het Dorpshuis. We beginnen met het instuderen van 5 kerstliederen, die we dan in december willen laten horen in een uitvoering.

Kosten:

De kosten zijn ongeveer € 10,- per maand. Hiervan moeten zaalhuur en dirigent betaald worden.

Ze wonen al 23 jaar aan de Maasdijk 15 in Nederhemert maar er zijn denk ik verschillende inwoners van ons dorp die dit echtpaar niet kennen. Daarom is het fijn dat ik dit echtpaar ging bezoeken dat onlangs hun 50-jarig huwelijk vierden. Wij hebben het over René Jonathans, 72 jaar, geboren in Vlissingen en Trudie Jonathans, 70 jaar, geboren in Den Bosch.

“Drie kinderen werden geboren, allemaal meiden,” zegt Trudie. Er zijn 8 kleinkinderen en daar zijn ze trots op. In 1974 trouwde het echtpaar op het stadhuis van Den Bosch en op dezelfde dag

werd hun kerkelijk huwelijk ingezegend in de kathedrale basiliek Sint-Jan in Den Bosch. Trudie woonde daar om de hoek. De reden dat ze naar Nederhemert verhuisden was dat toentertijd een dochter ook in Nederhemert woonde. Zij tipte hen

dat het huis bij haar tegenover te koop kwam want de eigenaar vertrok naar Frankrijk. Trudie wilde graag naar Nederhemert, maar René had zijn bedenkingen, vertelde hij. Toch ging hij ook akkoord toen hem werd beloofd dat de schapenstal in de grote tuin bleef staan (kom ik zo op terug).

René werkte vanaf begin ‘70 in de automatisering en heeft de ICT-directie gevoerd bij veel verschillende bedrijven in de agrarische sector, o.a. slachterijen, mesterijen, mengvoerbedrijven en ook autoleasebedrijven, telecombedrijven en softwarebedrijven. In Nederland en ook veel in het buitenland.

Rond zijn 64ste kreeg hij gezondheidsklachten. “Uiteindelijk waren mijn nieren zo slecht dat de internist wilde dat ik zou gaan dialyseren. Ik heb er alles aan gedaan om dat te voorkomen. En dat is uiteindelijk gelukt. 18 mei 2021 werd een nier van onze jongste dochter bij mij geïmplant. Dat was fantastisch, want je

voelt je meteen als het ware herboren. Ik zal er alles aan doen om goed te zorgen voor mijn dochters nier. Elk jaar op 18 mei nemen we mijn dochter en haar gezin mee uit en vieren we het met een gezellig etentje.”

Hobby’s. Ik heb het eerder in dit artikel gehad over die schapenstal. Toen René en Trudie hier kwamen wonen is die stal omgebouwd tot repetitieruimte. René speelde in meerdere muziekbandjes jaren ‘60 en ‘70 muziek en leerde o.a. kinderen met een beperking om toch muziek te kunnen maken. Een gezamenlijke hobby van Trudie en René was badminton. Zo

hebben zij elkaar ook leren kennen.

Samen met zijn vrouw de grote tuin achter het huis bijhouden is nu de voornaamste hobby. En dat is eigenlijk ook sporten.

Trudie heeft o.a. gewerkt als tandartsassistent en telecommonteur, maar werkte vooral graag met kinderen. Zij ving

kinderen op voor een gastouderbureau en als zelfstandige. “De laatste 10 jaar heb ik vooral gewerkt voor onze eigen kinderen, want die hadden hulp nodig. Ook oppassen op de kinderen in andere gezinnen deed ik graag.”

Op de vraag hoe ze elkaar hebben leren kennen, vertelde Trudie dat René trainer was bij een badmintonclub waar Trudie ook speelde. “Toen ik steeds beter ging spelen, zag René wel wat in mij en zo kregen wij verkering.”

Het 50-jarig huwelijksfeest is gehouden op zaterdag 25 mei in de grote tuin achter het huis. Kennissen, familie, vrienden, oud muziekvrienden en ook de burens kwamen het echtpaar feliciteren. Het was een soort minifestival. Er was van alles te eten en te drinken en alles was goed geregeld door de jongste dochter van het gezin.

Op de uitnodigingskaart staat “zo dankbaar voor “wij”. “Vele felicitatiekaarten en cadeaus kwamen binnen en daar zijn wij heel dankbaar voor,” aldus het echtpaar.

René: "Wij willen dit artikel graag afsluiten met een opmerking die te maken heeft met het wonen in Nederhemert. Veel van onze vrienden, ook al op leeftijd, verhuizen naar een appartementje of in ieder geval een makkelijker woning. Het oude huis is dan te bewerkelijk geworden of de tuin kan niet meer goed worden bijgehouden. Verhuizen kan dan een uitkomst zijn. Ons streven is echter om zo lang mogelijk te blijven. Ons huis en vooral onze tuin dwingen

ons om elke dag actief te zijn met het onderhouden ervan. En des te langer je dat lichamelijk volhoudt, des te langer je hopelijk gezond zult blijven. En gezondheid is een groot goed. Wij waren erg blij om ons feest thuis in onze eigen tuin te kunnen vieren. En wij zijn dankbaar voor al de hulp uit de buurt die wij daarbij hebben gekregen, echt fantastisch."

Dirk Brugmans

RECEPT van de DORPSKRANT

Recept van de dorpskrant

Arretjescake

Nodig:

75 ml slagroom

2 eidooiers

50 +150 gr witte basterdsuiker

50 gr cacaopoeder

225 gr boter, gesmolten

225 gr biscuits (Maria biscuits)

of chocoladesalami ;-)

Recept

ZONDER

rauwe eieren!

Begin met het maken van de custard. Doe de slagroom in een steelpannetje en breng dit aan de kook. Doe de eidooiers met de 50 gram basterdsuiker in een kom en klop deze door elkaar. Schenk de kokende slagroom al roerende op het eidooiermengsel en klop alles goed door. Giet het mengsel terug in de pan. Verwarm het op laag vuur en blijf roeren tot het mengsel dikker begint te worden. De custard mag niet koken, verwarm deze tot ongeveer 85 °C. Haal de pan dan van het vuur.

Doe de rest van de basterdsuiker met het cacaopoeder en de custard in een kom en klop dit met een (hand)mixer met garde(s) door elkaar. Voeg de gesmolten boter toe en klop alles door tot de suiker opgelost is. Dit kun je testen door wat van het mengsel tussen duim en wijsvinger te pakken. Voel je nog korrels van de suiker, dan moet je nog wat langer kloppen.

Doe de biscuitjes in een schone theedoek en vouw deze dicht. Sla met een deegroller (of een ander hard voorwerp) op de doek zodat de koekjes in stukjes breken. Voeg de biscuitstukjes toe aan het chocolademengsel en roer door elkaar.

Bekleed de binnenkant van een cakevorm van 25 centimeter met plastic- of vershoudfolie en laat het aan de bovenkant over de cakevorm hangen. Schep het mengsel in het cakeblik, druk het goed aan en dek het af met het overhangende plasticfolie. Laat de arretjescake 2-3 uur opstijven in de koelkast. Haal de cake na het opstijven met behulp van het folie uit de vorm en snijd 'm in plakken.

van een schippersvrouw

‘Zal het hier zijn of daar?’ vraagt Albert zodra ik terug in de stuurhut ben. Het is vrijdagavond als we sluis d’Andenne Seilles uitvaren op weg naar Sclayn, de laadplaats. ‘Heb je niet gevraagd waar je zijn moet?’ vraag ik. ‘Jawel, maar het was half Frans, half Nederlands.’ ‘We komen langs beide toch? Kijken waar de stenen klaarliggen,’ is mijn antwoord. Eefke staat ondertussen met haar armen omhoog dat ik haar op moet tillen, het is voor haar tijd om te gaan douchen en naar bed te gaan. ‘Kan ik Eefke in bad doen en naar bed brengen? Dan roep je maar als ik je helpen moet.’ ‘Ja hoor, het lukt verder wel alleen,’ is zijn antwoord. Ondanks dat het werk en het ouderschap gecombineerd moet worden, vind ik het

belangrijk dat Eefke haar vaste slaaptijden aanhoudt. Dit zorgt ervoor dat we soms creatief moeten zijn in onze bezigheden. Zo ook nu. Terwijl ik Eefke in bed aan het leggen ben, gaat de motor langzaam en merk ik dat Albert het schip aan het aanleggen is. Dit moet hij nu alleen doen en dat gaat hem ook prima af. Het enige nadeel is dat het nu wat langer duurt. Voorop het schip staat een spudpaal waardoor enkel achterop het schip vastgelegd moet worden met touwen. Wanneer Eefke slaapt en ik terug de woonkamer inloop is het niet te missen dat we hier moeten zijn, er zijn enkel stenen te zien als ik uit het raam kijk. De stenen zijn uit een steengroeve gehaald. Zondag lopen we naar deze groeve toe. Het is bijzonder om te zien hoe diep de afgraving al is. Een gapend gat in de berg waar we net een uur naar aan het toe aan het wandelen zijn geweest.

Maandagochtend wordt het schip met een hoop kabaal beladen met deze stenen. Pip, ons hondje, vindt het maar eng al die geluiden. Terwijl ik ons ontbijt aan het bereiden ben, zoekt ze veilig dekking bij mijn voeten. Met Eefke voor me uit de trap op gaan we de stuurhut in. Luidkeels roept Eefke: ‘Kraan!’ Papa tilt haar op om naar de kraan te kijken. Ondertussen loop ik nog twee keer de trap op en neer om het klaargemaakte ontbijt en de kinderstoel naar boven te krijgen. Het is een typische maandagochtend. Alle spullen die we vrijdag naar beneden tillen voor het weekend, moeten maandagochtend weer omhoog. Het is na de middag als we beladen zijn en wegvaren. ‘Eerst de kop maar afdraaien, dan kan de viezigheid tussen het schip weg,’ klinkt het via de marifoon. Boomstronken maar ook schoenen en plastic vervolgen langzaam op de stroming hun weg. Ook wij gaan stroomafwaarts richting Nederland. In Maassluis moeten we woensdagochtend om half acht los gereedliggen. We gaan via de Maas het Albertkanaal op, deze mondt uit in de Antwerpse haven. Vanuit daar gaan we via de Kreekrak- en de Volkeraksluis het Hollands Diep op. Net voor Moerdijk gaan we de Dordtse kil af om zo via de Oude Maas en de Nieuwe

Waterweg richting Maassluis op te varen. Daar zijn ze bezig om een nieuwe tunnel aan te leggen; de Maasdeltatunnel. De stenen worden aan de Rozenburgse kant op en rondom de tunnel gelegd. Woensdagochtend vertrekt Albert met afgaand tij uit de haven van 's-Gravendeel. Vanuit daar is het nog ongeveer drie uren varen. Het kraanponton 'Marcel' roept op dat we bij hem langszij kunnen gaan. 'Ik zal wel naar buiten gaan, dan kan ik met al die touwen sjouwen,' zegt Albert. Albert staat op en voordat ik op de stuurstoel kan gaan zitten, zit Eefke er al met een grote lach op. Het vastmaken moet hier extra stevig gebeuren. De zeeboten met hun sterke zuiging komen door de Nieuwe Waterweg van en naar zee. 'Steektouw staat vast.' Het achterschip draai ik af en Albert zet een voorlijn. Als ik het achterschip weer tegen het ponton aandraai, staan er al twee jongens klaar om achterop touwen te zetten. Rond kwart voor twaalf begint Eefke trek te krijgen. 'Ik zal papa bellen om te eten,' zeg ik tegen haar. Net als ik probeer te bellen, gaat de buitendeur open; 'We moeten zo omdraaien, dan kunnen ze voorop beginnen met lossen,' zegt Albert. Waarom moet dit altijd

rond etenstijd gebeuren? denk ik... Vlug til ik het brood en de andere benodigdheden voor de lunch naar boven. 'Start jij de motor, dan gooi ik hem los,' zegt Albert via de marifoon. Als ik de motor aan het starten ben, begint Eefke al aan haar jacht op eten. De bank rondom de tafel is al beklommen. 'Nog even wachten hè? Papa komt eraan en dan smeert mama een boterham voor je.' Het is tegen dovenmans oren gezegd... Als papa eenmaal binnen is, zit ze bovenop tafel rustig een plakje kaas te veroveren. Terwijl Albert het schip keert, zorg ik dat het bemachtigde plakje kaas op een boterham komt. Ze zit net vol smaak aan de boterham als ik weer achter het stuur mag, precies als er een zeeboot langskomt. 'Opletten hè met de stroming,' klinkt het nog vlug als Albert gehaast naar buiten loopt. Ons schip wordt eerst richting het zeeschip gezogen, maar daarna hard bijgezet. Ik zie het voorschip met een te snelle beweging richting de ponton gaan. Het schip deint op de golven en terwijl ik de kopschroef afzet, probeert Albert een touw te gooien richting de mannen op de ponton. Hij mist. Ik geef meer gas. De motor staat achterop in zijn achteruit om niet vooruit te lopen op de stroming van zee. Vlug haalt Albert het touw binnen en gooit nog een keer. Dit keer is het raak. Terwijl het water rond het schip rustiger wordt, worden de touwen vastgezet. 'Zo,' zeg ik met een zucht, 'ook weer klaar.' Het is vrijdagochtend tien uur als eindelijk alle stenen weer gelost zijn en we koers zetten naar de Botlek. Daar wordt het schip die middag nog beladen voor een reis naar de Samber.

Jannie Bernouw – van Genderen

Toen ik voor het eerst naar school ging startte het schooljaar in april. Naar ik meen zat ik in de tweede klas toen dat veranderde en het schoolseizoen in september begon. Ik haalde het in die paar maanden maar net met mijn hakken over de sloot en dat is al mijn schooljaren zo gebleven, want ik was echt niet zo pienter. Ik vond het wel leuk dat sommige van mijn vriendjes, die niet overgingen en die ouder waren dan ik, toen bij mij in de klas kwamen.

Of ik nog van andere leerkrachten les heb gehad dan juffrouw Verburg, juffrouw Groeneveld, juffrouw Slegh, meester Den Dekker en meester Van Wijk, weet ik niet meer, maar wel dat ik de laatste jaren bij meester Mol in de klas heb gezeten. Omdat mijn oudere zussen thuis aardig konden zingen, deed ik ook een beetje mijn best om dat onder de knie te krijgen. Dat lukte aardig. Daarom vond deze meester dat ik met hem mee moest zingen. Als we begonnen, ging hij naast mijn bankje staan en zong de tweede stem. Ik hoorde hem wel anders zingen maar begreep er geen pepernoot van, dus dat haalde niets uit. Gelukkig had hij dat door dus stopte hij er maar mee. Hij rookte in die tijd sigaretten van het merk Arsenal. Hij pufte de een na de ander de lucht in. Dat was in die tijd heel gewoon. Als je dat nu doet kun je gelijk je biezen pakken.

Juffrouw Slegh kan ik mij goed herinneren. Zij had een zusje dat bij mij in de klas zat en die moest tegen haar grotere zus "juffrouw" zeggen. Ik had dikwijls met haar te doen, want

het was een lief meisje en je zal maar tegen je zuster "juffrouw" moeten zeggen. Ik zou er niet aan moeten denken om verplicht tegen mijn oudere zus ook zoiets te zeggen. Het zou niet over mijn lippen kunnen komen.

Op een dag kreeg ik van deze juffrouw een papiertje in mijn handen gedrukt dat ik mijn ouders moest laten lezen. Daar stond op dat zij die middag na schooltijd op ouderbezoek kwam. Toen ik die middag thuis kwam zag ik op tafel een langwerpige pakketje liggen. Er stond met grote letters "FROU FROU" op. Ik was erg nieuwsgierig wat daarin zat, dus ik maakte het open en het leek wel koekjes. Dus toch maar eens proeven. Wat waren die lekker zeg, dus schranzen maar, tot ik mijn oudste zus aan hoorde komen. Snel ging ik naar buiten, want als ze het zag dan zwaaide er wat. Ik was nog maar net buiten en daar kwam ze al woest aan. Ik zette het op een rennen onderlangs de dijk richting de molen. Maar zij was zeven jaar ouder en had veel langere benen. Ik weet nog precies de plek waar zij mij te pakken kreeg. Nou, dat ging er niet zo zachtzinnig aan toe, maar dat kon ik begrijpen; ik had het verdiend.

Toen zij naar huis liep, krabbelde ik overeind maar hield wel afstand en liep heel langzaam, want ik begon wat misselijk te worden. Thuis aangekomen kroop ik uit het zicht achter een schuurtje vlak bij de sloot. Even later zochten die lekker fijngemalen koekjes dezelfde weg terug als waar ze naar binnen waren gegaan. Het leek wel of er geen eind aan kwam. Bij de broodmaaltijd had ik geen honger, want ik was verschrikkelijk beroerd. "Dat is geen wonder," zei mijn zus, "want hij heeft bijna alle koekjes op die ik voor de juffrouw gekocht had." Tja, berouw komt na de zonde...

Koninginnedag was op 30 april. Op die dag mocht je thuisblijven, maar je kon ook naar school. Daar beslisten je ouder(s) over. Wij gingen die dag wel naar school, maar we hoefden niet zo veel te leren en het speelkwartier duurde ook wat langer. Halverwege de middag lazen de leerkrachten een verhaal voor. Aan het eind van de dag kregen we een sinaasappel mee en nog iets, maar wat dat was weet ik niet meer. De leerkrachten moesten die dag dus ook werken.

Maar dat was niet in iedere plaats. Omdat er in die tijd nog veel boeren waren, viel het niet op dat het een feestdag was, want die deden nergens aan mee. Ze hadden wel wat anders te doen dan feest te vieren.

De grote vakanties waren echt een opluchting voor mij, want ik was veel liever op het land dan op school. Ik kon echt niet tegen de tucht die de school je oplegde. Er ging voor één van die vakanties een leraar de school verlaten. Die ging de klassen rond en iedereen kreeg een snoepje. Tenslotte werd die zak met overgebleven snoepjes bij ons op het tafeltje van het hoofd van de school gezet. Onverwachts stapte er een leerling binnen die een paar jaar ouder was dan ik en pakte een snoepje uit die zak. Hij riep: "Hier vangen" en gooide een snoepje naar mij. Een meisje in de klas zag dat en dreigde dat aan de meester te vertellen. Was ik op dat moment maar naar voren gelopen en had ik haar ook een snoepje gegeven, dan was er misschien niets gebeurd. De meester kwam binnen en zij vertelde in geuren en kleuren wat ik gedaan had. Ik kon het niet ontkennen, dus ik knikte dat het waar was. Ik zou er na de vakantie meer van horen.

Wat had ik een slechte vakantie. Iedere keer kwam dat beeld naar voren van wat ik gedaan had. In mijn beleving kon ik dat meisje wel villen. Maar ik voelde wel dat ik verkeerd bezig was geweest en niet zij. De eerste schooldag begon en die meester vertelde dat ik gestolen had en dat ik - ik weet niet meer hoeveel - strafregels moest schrijven: "Gij zult niet stelen". Dat was een goede les voor mij en mijn klasgenoten. Toen dat meisje enkele jaren later trouwde, is zij naar elders vertrokken. Later is zij nog tweemaal hier in ons boerderijtje op vakantie geweest. Ik vond het niet passend om haar op het verleden aan te spreken, want niet zij, maar ik was verkeerd bezig geweest.

Degenen die van plan waren om na de lagere school naar de ULO te gaan, kregen in de laatste klas huiswerk mee om zich 's avonds voor te bereiden voor de hogere school. Ik vond het wel leuk om daar ook aan mee te doen. Dus ik zei tegen meester Mol dat ik dat huiswerk ook wel zag zitten. Hij probeerde dat uit mijn hoofd te praten. Ik hield voet bij stuk, dus kreeg ik huiswerk. Ik sliep boven de kelder op de

opkamer. Tafeltje er neergezet met een stoel en daar ging ik dat huiswerk maken. Na enkele maanden had ik er genoeg van, omdat iedereen 's avonds buiten liep en ik daar op dat benauwde kamertje zat. Alle boeken en schriften in een tas gedaan en de volgende dag ingeleverd bij meester Mol. Hij had niets anders verwacht. Dus weer een probleem opgelost.

Op het moment dat ik de lagere school ging verlaten, gebeurde er weer iets, maar dit keer in mijn voordeel. Ik had zeven jaren op de lagere school gezeten; dat was toen normaal. Maar net dat jaar dat ik van school ging, veranderde dat. Er kwam een zesjarige lagere school. Daarom ging ik op de landbouwschool ineens naar klas 2. Leerlingen uit de zesde klas die van school gingen kwamen op de landbouwschool in klas 1. Dat bracht ik er goed af. Dat was een jaar minder naar Bruchem fietsen.

Toen ik naar de landbouwschool ging, was ik van een ding verlost en dat was de kroontjespen. Tsjonge, wat waren dat ondingen. Wij zaten in een tweepersoonsbankje. Bij iedere leerling zat een rond gat in het tafelblad en daar paste een inktpotje in. Bij dat inktpotje lag een inktlap. Daar kon je je pen mee schoonmaken als er een haartje aan zat. Als dat er aan zat, veroorzaakte je een veeg die niet meer uit te wissen was. En probeerde je dat toch, dan werd de vlek alleen maar groter. Dat kroontje zat in een rond steeltje. Als het kroontje versleten was, kon je die eruit trekken en een nieuwe er indrukken. Dat kroontje liep taps toe en in het midden zat een gaatje. Als je de pen in het potje duwde, dan moest je ervoor zorgen dat de inkt onder dat gaatje bleef. Duwde je net iets te diep, dan had je weer zo'n onuitwisbare vlek.

Ik was niet zo zuinig op mijn pen, dus vroeg ik steeds om een nieuwe. Dan moest ik wel 10 cent meebrengen. Af en toe kwam de leerkracht langs met zo'n enorme fles inkt om die potjes bij te vullen. Ik weet nog dat mijn zusters nylonkousen gingen dragen en daar kwam nogal eens een ladder in. Dan begon mijn vader te brommen dat hij daar niet voor kon gaan werken. Hij zei weleens dat ze de uitvinder van kousen maar direct vast hadden moeten zetten, zodat er niet nog meer gemaakt zouden worden. Nou, zo dacht ik ook over degene die

de kroontjespen had uitgevonden. Gelukkig moesten wij op de landbouwschool een vulpen mee brengen. Dat was nog te doen. Vroeger schreven ze met een lei, dat zal ook wel wat geweest zijn. Maar het kon nooit erger geweest zijn dan die ellendige kroontjespen.

Dan je rapport dat drie keer per schooljaar werd uitgereikt en dat je thuis moest laten zien. Daar kwam je niet onderuit, want daar moest één van je ouders een handtekening op zetten als bewijs dat ze het gezien hadden. Het leek wel of ik een abonnement had op het cijfer zes, want dat stond er het meest op. Behalve voor het opzeggen van psalmversjes, daar heb ik altijd een tien voor gehaald. Als mijn vader zijn ogen over mijn rapport liet gaan, keek hij altijd naar de onderste twee cijfers. Die gingen over gedrag en vlijt. Dat was altijd een zeven en daar was hij tevreden mee. Of heden ten dage die rapporten nog hetzelfde zijn als toen betwijfel ik, want alles moet moderner.

In mijn tijd waren er vijf of zes leraren die over zeven klassen alles regelden. Als ik hoor wat er nu allemaal voor mensen op school werken, gaat dat mijn versleten pet ver te boven. Voor mijn tijd was er een vader die even verhaal ging halen op school, want een meester had zijn zoontje hardhandig aangepakt en die was huilend thuis gekomen. Vader stapte de school binnen en daar stond de hoofdonderwijzer met zijn grote gekrulde snor. De vader was woest en begon te tieren. Het hoofd pakt die boze vader bij zijn 'slikker' en duwde hem naar buiten met de woorden: "Ik ben hier de baas en gij thuis, doe je vrouw de groeten." Vervolgens draaide hij de deur op slot. In mijn tijd leerde je als kind gezag te hebben voor je meerdere. Waor is dieje goeie aawe tijd gebleven.

Ik heb het nog weleens over "de lagere school", maar dan word ik direct terecht gewezen. Nu moet je basisschool zeggen. Dat is voor mij net een brug te ver, het zal wel aan mijn leeftijd liggen. Eens zei een docent tegen onze dochter die op dezelfde school werkte als zij: "Dat jouw vader dat allemaal nog weet." Hij kreeg als antwoord: "Van voor het jaar 2000 kun je hem alles vragen, maar daarna niets meer."

Tot slot nog een herinnering aan de landbouwschool. Ik had toen een fiets en die

was niet vooruit te trappen. De laatste dag van het schooljaar moesten we op de fiets naar de melkfabriek in Heusden op excursie. Van daar verder naar slot Loevestein. Tsjonge wat was ik blij dat ik thuis was. Maar het kon nog erger...

Midden in de zomer vertelde een leraar dat hij met ons twee dagen wilde gaan fietsen. 's Nachts zouden we overnachten in een jeugdherberg en dan de volgende dag weer terug. Hij had wat blaadjes op zijn bureau liggen en daar stond op wat we mee moesten nemen.

Ik zorgde dat ik de laatste was om zo'n papiertje te pakken, want dan kon ik hem vertellen dat ik niet meeding. Hij kon soms verschrikkelijk uit zijn slof schieten, maar deze keer was het wel heel erg. Een briesend paard was er niks bij. Ik hield voor alle zekerheid wat afstand, want zijn handen zaten nogal eens los. Ik moest van hem toch maar eens vertellen wat de reden was dat ik niet meeding. "Nou," zei ik, "ik heb een fiets die niet vooruit te branden is en ik heb al twee keer een zware longontsteking gehad. Ik ben niet van plan om dat weer mee te maken. Daarbij: mijn vader heeft het verschrikkelijk druk en dan kan ik hem mooi die dagen helpen. Bovendien ben ik niet naar school gegaan om te leren fietsen, want dat kan ik intussen al." Nou, als ik niet meeding dan zou ik daar wel meer van horen, want daar wilde hij het weleens met de directeur over hebben.

's Avonds onder het eten vertelde ik dat ik volgende week een paar dagen vrij had. Daar was mijn vader verschrikkelijk blij mee, want hij had werk genoeg. Maar ik vertelde niet waarom, want mijn vader stond erop dat ik een diploma haalde. Die kon je namelijk in je verdere leven weleens nodig hebben. Die twee dagen waren we goed opgeschoten en de volgende morgen stond ik weer op die ellendige trappers. Toen we naar school fietsten, vroeg ik aan wat klasgenoten hoe die twee dagen verlopen waren. "Nou, dat was eens maar nooit weer," kreeg ik te horen.

Ik was toch wel nieuwsgierig hoe het op school af zou lopen, want onze directeur was ook niet mals. Als ik van school gestuurd zou worden, had ik thuis een probleem. Nou op school liep het, net als water op een gloeiende plaat, met een sisser af.

Gijs van de Werken

Over een oud-inwonster van ons dorp

Joke van Ooijen, oud-inwonster van Nederhemert, woont nu in Zorgcentrum 't Slot te Gameren.

Om onze oud-inwoners uit ons dorp, die nu in zorgcentra wonen, niet te vergeten ga ik op een maandagmorgen eind mei op bezoek bij Joke van Ooijen - Dekkers, kamer 220 Zorgcentrum 't Slot in Gameren. Ik meld mij bij de balie en krijg door dat Joke in een kamer op de 2^e verdieping woont. Joke, die er al 2 ½ jaar woont, zit sinds een jaar in haar rolstoel want lopen gaat niet meer. Een vrijwilligster komt koffie brengen voor Joke en ze zorgt ervoor dat ik ook koffie krijg. Inmiddels is Joke 83 jaar maar weet alles nog goed, ook van vroeger.

Ze werd geboren aan de Maasdijk

(nu nummer 27) waar nu

haar dochter met haar

gezin woont. Ze was

een dochter van

Janus Dekkers

en Fie Dekkers

- de Weert.

"Mijn vader

werkte op de

steenfabriek en

daar heb ik

totdat ik trouwde

ook gewoond.

Toentertijd werkte ik ook

op een kantoor in Den Bosch,

maar toen wij gingen trouwen ben ik

daarmee gestopt."

Joke vertelt dat ze ook naar de meisjesvereniging ging tijdens haar jeugdijaren.

Toen ze trouwde met Aart van Ooijen gingen ze 8 jaar wonen in de Hofstraat en daarna 40 jaar aan Maasdijk nr. 5a. In die tijd is haar man Aart na een ziekte overleden. Aart is maar 61 jaar geworden. "Dat is alweer 26 jaar geleden," vertelt Joke, "dat mijn man overleden is. Waar blijft de tijd." Joke en Aart kregen 3 kinderen, 3 kleinkinderen en 4 achterkleinkinderen. Joke vertelt dat met trots en dat is te begrijpen.

Toen het moeilijker werd om te blijven wonen aan de Maasdijk verhuisde Joke naar de Klaproosstraat 13, naar een seniorenwoning, en heeft daar nog 8 jaar gewoond. Maar het lopen

ging slechter en slechter en ze verhuisde naar 't Slot.

Toen Joke al die jaren in Nederhemert woonde was ze actief als bestuurslid bij de Seniorenvereniging in ons dorp. Van het zangkoor De Vervulde Wens was ze ruim 50 jaar lid. Maar het koor werd jaren geleden opgeheven, omdat de dirigente kwam te overlijden en het koor nog maar 16 leden telde. "Nu woon ik in 't Slot en daar heb ik aan moeten wennen hoor," zegt Joke "maar ik heb het nu prima naar mijn zin, het personeel is aardig. Ze zorgen goed voor mij en ook het eten en drinken is goed."

Ondanks dat Joke in de rolstoel zit, doet ze nog mee aan activiteiten in 't Slot. Die maandag dat

ik haar bezoek, zou de vierdaagse wandeling met rolstoelen 's

middags plaatsvinden en

Joke gaat ook mee,

heerlijk naar buiten.

"Dan maken

vrijwilligers met ons

in de rolstoel een

flinke wandeling

door Gameren. Wij

gaan bij de bakker

aan, daar krijgt

iedereen een koekje

en bij de slager natuurlijk

een stukje worst! Echt

gezellig. Op vrijdagmorgen bij de

afsluiting van de vierdaagse helpen

leerlingen van de Chr. Basisschool "De

Wegwijzer" uit ons dorp ons met de rolstoelen

en dan brengen wij een bezoekje aan de

brandweer van Gameren en dat vinden de

leerlingen zo leuk."

Joke krijgt nog geregeld bezoek maar gaat af en

toe ook met de regiotaxi naar haar zusters Celia

Biesheuvel in Delwijnen en Bets van Ooijen in

Nederhemert en dat is zo gezellig. Ook haar

drie kinderen, Gijsbert uit Well, Sophia uit

Nederhemert en André uit Ammerzoden komen

geregeld op bezoek en Joke gaat ook af en toe

bij hen op bezoek en dat is zo fijn.

Er wonen nog meer oud-inwonsters van

Nederhemert in 't Slot: "Met Juus van Wijk en

Leentje den Dekker zit ik altijd aan de eettafel,

want tussen de middag doen wij gezamenlijk

warm eten met de andere bewoners die dat

willen of nog kunnen. En ook zijn er soms maaltijden waar ook een familielid bij mag zijn en dat vind ik zo gezellig. Ik ben goed tevreden over 't Slot," zegt Joke: "ze doen veel voor de bewoners en dat is fijn."

Aan het einde van ons interview wil Joke nog

wel kwijt "dat ze Nederhemert niet gauw zal vergeten en met een goed gevoel denk ik vooral terug aan de tijd in de senioren groep."

Wij gaan nog een foto maken buiten voor 't Slot. Het was fijn om deze oud-inwoner van Nederhemert te bezoeken.

Dirk Brugmans

Vakantiebijbeldagen...kom je ook?

VAKANTIEBIJBELDAGEN 2024

THEMA
"OP REIS"
NAAR HET BELOOFDE LAND?

D.V. 9 & 10 Juli 2024

Di. 13:30 – 16:30 uur
Wo. 13:30 – 17:30 uur*
afsluiting met friet

HHG Nederhemert
Ingang via kerkpad

Neem je vriendje & vriendinnetje mee!

VANAF 4 JAAR T/M GROEP 8

SCHRIJF SNEL IN

Aanmelden via de QR-code of via Heidi Vos 06-53523741 voor 24 juni 2024

SCAN ME

*Neem op woensdag je hamer en kwast mee!

Nieuwe beheerder in de speeltuin van Nederhemert-Zuid

De Speeltuin in Nederhemert-Zuid, in de volksmond “t Aailand”, is bekend in de regio en ver daarbuiten. Veel senioren kennen de Speeltuin nog van toen men kind was. De Speeltuin bestaat volgend jaar 110 jaar. De Speeltuin heeft een nieuwe beheerder en daarom ga ik op bezoek bij Peter Damen (63 jaar) die sinds twee jaar ook inwoner is van 't Aailand. De omstandigheden waaronder Peter en zijn vrouw Ilse hier zijn komen wonen, zijn verdrietig. De vader van Ilse is getroffen door een hersenbloeding en Ilse wilde graag dichtbij haar ouders gaan wonen i.v.m. te plegen mantelzorg. Buiten dat wonen zij met heel veel plezier in deze prachtige omgeving met heel veel lieve mensen.

Peter is de buurman van Dirk van Wassenauer en zo is het contact tot stand gekomen om de Speeltuin (tijdelijk) te beheren. De vorige eigenaar is gestopt vanwege persoonlijke omstandigheden. Peter heeft enige ervaring in de horeca. Samen met zijn kinderen heeft hij een restaurant gerund, maar dit is recentelijk verkocht.

Daarvoor is Peter werkzaam geweest als directeur bij een bank en als CEO bij een staalbedrijf.

Op dit moment worden de voorbereidingen getroffen voor complete nieuwbouw. Wat blijft is de authentieke speeltuin maar dan met een “uitspanning” dat voldoet aan de eisen van deze tijd. Dit betekent een uitstraling passend bij de omgeving en een openstelling gedurende het gehele jaar! De realisatie c.q. oplevering is begin 2025 gepland. De eerste weken vanaf Pasen zijn, ondanks het mindere weer, ver

boven verwachting. De personele bezetting kan nog wel aanvulling gebruiken, zowel voor de keuken als de bediening.

Eigenaar Dirk van Wassenauer is zeer begaan met uitspanning de “Speeltuin”. De Speeltuin Nederhemert-Zuid is er voor de kinderen, hun ouders en grootouders. De kinderen kunnen lekker ravotten terwijl de ouders of grootouders genieten van een hapje en een drankje. Wandelaars, fietsers en kampeers zijn ook graag geziene bezoekers. Dirk van Wassenauer noemt de Speeltuin dan ook de “huiskamer” van de omgeving. Peter probeert invulling te geven aan het gedachtegoed van de familie van Wassenauer. Wij wensen hem en zijn medewerkers veel succes.

Dirk Brugmans

Over un aaw moeder mittere zoon.

Hier een stukje dat ik in mijn jeugd door verschillende oudere mensen heb horen vertellen.

Bij het veerhuis stond een boerderijtje en daar woonde een oude moeder met haar ongehuwde zoon. Het was een hele strenge winter en moeder zag haar zoon door het stalraampje naar buiten turen. Zei vroeg: "Hoe gaogut jonge?" Zij kreeg als antwoord: "Best, de koei mee kalf en de gèèt mee jong dus laot mer vrieze Mon."

Moeder bereikte de leeftijd van honderd jaar. De burgemeester van Zuid, want daar stond het gemeentehuis, kwam haar feliciteren en bracht voor haar een prachtige stoel mee. Later op de dag kwam er een muziekcorps en blies voor haar een geweldige serenade. De volgende middag overleed deze oude moeder onverwachts. In ons dorp werd verteld dat het kwam door de muziek, want sommige mensen beweerden: "Dè ut daor dur kwam om dè ze dè ni hè kunne verwerke." De volgende morgen loopt haar zoon naar het veer om op Zuid aangifte te doen van het overlijden van zijn liefhebbende moeder. De ambtenaar van de burgerlijke stand had alles genoteerd dus de zoon kon gaan. "Jao mer ik heb tog nog un vraog." "En dè is...?" "Hoe mot dè nou mee Munne stoel?" Hij kreeg als antwoord: "Die meude gij wel haawe man." Daar was hij heel blij mee.

Gijs van de Werken.

**Prinses Juliana
-Concordia**
Gameren - Nederhemert

Jubileumjaar voor Fanfarecombinatie Prinses Juliana- Concordia

Dit jaar viert de Fanfarecombinatie Prinses Juliana-Concordia een dubbele mijlpaal: 55 jaar sinds de oprichting van de combinatie en 115 jaar Prinses Juliana. Dit bijzondere jubileum wordt gevierd met een reeks feestelijke activiteiten. Het jubileumjaar van Juliana werd op 25 april afgetrapt met een concert in de feesttent in Gameren. Samen met de bekende band Pater Moeskroen werd het een avond vol muziek en gezelligheid.

Om de feestelijke activiteiten voort te zetten, wordt op 29 juni een reünieconcert gehouden. Oud-leden van het A-orkest zullen samen met het huidige orkest optreden. Dit concert wordt georganiseerd in samenwerking met het Hèmerts Visserskoor en fanfare Des Hedel. De locatie van het concert is kasteel Nederhemert-Zuid. De aanvang van het concert is om 19:30. De fanfare nodigt iedereen uit om dit evenement bij te wonen en samen met ons deze bijzondere jubilea te vieren.

Als u dit leest is het eerste halfjaar 2024 weer voorbij. Gemengde gevoelens van blijdschap of gemis komen misschien bij u naar boven.

Wij als Senioren Comité Nederhemert zijn blij dat onze voorzitter er weer bij kan zijn.

Op 5 maart 2024 opent hij weer onze "dinsdagmiddag activiteit". Het thema 'Jacht' staat op het programma.

De heer Hagoort vertelt ons over de jacht, het verschil tussen mannetjes en vrouwtjes in de dierenwereld. Hoe monogaam ze zijn of juist niet. Waarom de jacht in de ogen van de jager noodzakelijk is. Kortom een verteller die boeit.

Op 2 april 2024 is er een lezing: "Je leven, je brein" door breincoach Hans van Leur.

Waar zouden we zijn zonder ons brein? Alle aansturing in ons lichaam verloopt via het brein. Een simpel handgebaar is alleen mogelijk als ons brein het juiste signaal heeft afgegeven.

Maar ons brein is ook verantwoordelijk voor ons mentaal welzijn. Een gezond brein in een gezond lichaam is de sleutel tot een lang en gezond leven. Hoe werkt dat brein? Welke wetmatigheden kent het? En hoe houden we het gezond?

Zoals gebruikelijk in mei is er een buitenactiviteit.

We vertrekken om 13.00 uur met 36 personen in 9 auto's naar de Graanbuurt in Giessenburg. We parkeren voor de deur en drinken koffie/thee met wat lekkers.

De Graanbuurt heeft een verzameling van winkels, galeries en boetiekjes. Er is genoeg te zien. Zoveel zelfs dat het wel een dagtrip had kunnen zijn. Het weer werkte mee.

Om 16.15 u. is iedereen voldaan en veilig thuis.

Wat gaan we de komende maanden doen:

12 juni Uitje met de bus naar Harderwijk
2 juli Vakantie eettafel in dorpshuis "De Gaarde" – eigen bijdrage € 10,--
augustus Geen activiteit
3 september Quiz met mooie prijzen

Voor 3 september is de eigen bijdrage 2024 – zoals gebruikelijk voor de dinsdagmiddag activiteit - € 5,-- (all-in) per persoon.

Deze eigen bijdrage is inclusief

- koffie met een koekje;
- drankje (naar keuze) en 2 hapjes;

- workshop of presentatie, net wat er op het programma staat;
- kosten dorpshuis.

De maandelijkse dinsdagmiddag activiteit en de open maaltijd worden iedere maand bij de Bommelerwaardgids aangemeld. U vindt ze terug in de digitale uitagenda. Deze activiteit wordt ook aangemeld voor de wekelijkse Bommelerwaardgids/krant. Of dit daadwerkelijk de krant haalt, bepaalt de redactie van de krant. In de winkels in Nederhemert en op het mededelingenbord bij de Molendwarsstraat worden deze activiteiten aangeplakt.

Degenen van wie wij een emailadres hebben, krijgen enkele dagen van tevoren een uitnodiging in hun e-mailbox. Wilt u ook een uitnodiging via de e-mail ontvangen, geeft u uw e-mailadres dan aan ons door.

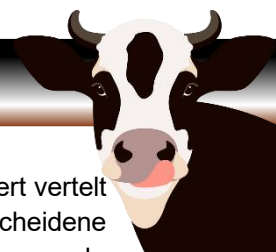
Al onze activiteiten voor u op een rijtje:

- De eerste dinsdagmiddag van de maand een activiteit, start 14.00 uur
€ 5,00 pp
- De andere dinsdagmiddagen koersbal, start 14.00 uur - € 10,-- pp per maand
- Elke donderdagochtend: bewegen voor ouderen start 9.45 tot 10.30 uur
€ 10,-- pp per maand
- Elke donderdagochtend: koffie uurtje start 10.30 uur
€ 0,-, vrijwillige bijdrage welkom
- De tweede woensdag van de maand: open eettafel, start 11.30 uur - € 10,-- pp

Wilt u meer informatie? Neem dan contact op met Adrie de Putter. (06 23852175)

Tot ziens!

De laatste tijd horen we regelmatig over veeziekten. Vogelgriep, blauwtong en een paar jaar geleden b.s.e. en gekkekoeienziekte. Vroeger waren er natuurlijk ook ziekten die zich snel verspreidden. Philip Kuypers en Ronald van der Wal schreven er een boek over. Zij vertellen daarin hoe het vervoer van vee met grote hoeveelheden over grote afstanden de besmettingen bevorderden. De bevolkingsgroei, vooral in de steden, maakte de aanvoer van veel meer vlees noodzakelijk. Vanaf 1709 kwamen de eerste uitbraken van de veepest vanuit Zweden naar Oost- en West-Europa. In hun boek worden vijf grote uitbraken genoemd: 1713-1720; 1744-1765; 1768-1786; 1813-1814 en 1865-1867. Er waren nog geen inentingen bekend, ook al zocht men naarstig naar methodes om de ziekte te bestrijden. In sommige gebieden sprak men wel van een straf van God. Onder een gravure uit 1745 stond als onderschrift: *Gods slaande hand over Nederland, door de pest-siekte onder het rundvee*. De Landelijke Overheid stelde dan ook biddagen in. Van Lijnden, die heer van Nederhemert was, was het daarmee eens en gaf zijn rentmeester, Cornelis van Ommeren, de opdracht om ook in Nederhemert die biddagen te laten houden. Maar enkele predikanten waren van mening dat het niet de taak van de overheid was om biddagen te verplichten en wilden daar niet aan mee doen. Andere maatregelen waren net als nu: slachten van het zieke vee met compensatie voor de boeren. Maar dat kon alleen als er een sterke overheid was die deze maatregelen kon opleggen. In Nederland was de overheid erg verdeeld in provinciaal en plaatselijk bestuur. Omdat veel plaatselijke bestuurders zelf belang hadden bij het ontduiken van gedwongen slachting werd dit niet overal gehandhaafd.

Van 1782 tot 1788 hebben we in Nederhemert berichten over de veepest door de brieven die Cornelis van Ommeren schreef aan de graaf van Lijnden. De uitbraken van 1744-1765 en 1768-1786 maakt hij helemaal mee en hij vertelt er over in zijn brieven. Hier in Hemert hebben alle inwoners koeien, de rijken een stal vol met 40 of 50 beesten, de arme mensen 1 of 2 koeien, dus iedereen heeft met de ziekte te maken.

Al meteen na zijn komst in Nederhemert vertelt hij begin oktober 1752 dat er verscheidene koeien op de Conijnenwaard (tussen de Rietschoof en de Arkenswaard) dood zijn. De andere die toen al ziek waren, zijn later die maand gestorven. Daarna is de ziekte nog in Aalst. Dan is het twee jaar rustig. In april 1754 zijn er wel berichten uit Andel, Almkerk en Nijmegen, maar pas in december van dat jaar komt de ziekte in Nederhemert-Noord en dan is het meteen raak. Vijver Vos, een rijke boer in de Kapelstraat, Heymen van der Griend, Cornelis Cortier en Aart van der Linden hebben al 5 beesten dood en andere ziek. Een week later zijn er nog drie stallen besmet, daarna is het even gestopt. In januari 1755 komt de ziekte weer terug *'soo dat het te vrezen is dat er geene stallen onbesmet sullen blijven'*. Gelukkig genezen ook veel dieren: van 7 zieken is er één dood en 6 gebeterd. De weken daarna wordt het steeds dramatischer, slechts 16 stallen zijn gespaard en de meeste dieren gaan dood. Dan zakt de ziekte langzaam in, dan zijn er omtrent 130 dieren gestorven. Van Ommeren waarschuwt de graaf van Lijnden, dat nu de pacht wel zal zakken, de boeren hebben geen geld meer en ook geen behoefte aan weiland.

In de winter van 1756 komt er een nieuwe opleving van de ziekte. Dan is Cornelis van Ommeren zelf het eerst aan de beurt, samen met dominee Panneboeter. Ze hebben twee zieke beesten verkocht (!), andere geslacht en verkocht. Van de vijf kalveren zijn er 3 dood en twee genezen. Dan breidt het zich verder uit: Vijver Vos heeft 6 zieken en Bastiaan Vos (Kerklaan in Zuid) heeft 5 zieken en daarna is er geen houden aan: in december zijn er in Noord 28 dode koeien en in Zuid 34. Er worden er geen meer beter. Toch is het een maand later weer anders. In januari zijn er nog maar twee stallen besmet en nu worden er ook weer beesten beter.

Enkele jaren later, december 1760, komt het in Heesbeen, Aalburg, Wijk, Well en Aalst voor en in Noord bij Jan van der Linden (1 dood en 1 beter) en bij Elias Klerk (1 dood). Dan breekt de ziekte weer uit in de zomer van 1763, eerst in de naburige dorpen, dan in Zuid bij Jan van Helvoirt en Aart van Kuijk (bij het Heusdens veer). Zoals te verwachten was, wordt daardoor de hele Hemertse Waard

besmet. Daar stonden 80 beesten, begin september zijn er 50 ziek, 30 zijn er treurig aan toe, 6 zijn dood en 7 zijn beter. Maar twee weken later zijn die 50 zieke dieren allen dood en maar 10 genezen. Op de wei ernaast zijn twee beesten ziek en in september en oktober blijft de ziekte toenemen op het Eiland, terwijl het in Noord afneemt.

Van Ommeren meldt dat in Zaltbommel de vette beesten duur zijn geweest, maar dat bij het afnemen van de veepest de prijzen ook weer dalen.

In het voorjaar 1764 komt er een verbod om vee in- en uit te voeren naar Holland, dat wordt bevestigd met een resolutie van de Gecommitteerde Raden, het bestuur van de provincies. Dan proberen de pachters verzachting te krijgen van deze maatregel en vragen Van Lijnden om een goed woordje te doen bij zijn schoonvader de heer van Noordwijk.

In het najaar van 1768 zijn er weer berichten van de ziekte in het land. In Hemert blijft het nog een tijd rustig, al zijn er enkele koeien ziek, die op stal staan. Van Ommeren krijgt van zijn broer in Winssen de raad om de koeien twee keer per dag zout te geven. Hij volgt die raad op en geeft het ook door aan andere boeren. Volgens zeggen wordt het ook in Zwitserland gedaan. Daarna blijft het die winter rustig in Hemert. Maar in Wijk zijn in één stal 23 koeien gestorven en maar 4 genezen. De overheid geeft weer een verbod om rundvee te vervoeren naar andere provincies. Van Ommeren heeft het al in de krant gelezen en zal nog verder navraag doen. Inderdaad er mag niet meer vervoerd worden van en naar het Land van Heusden. Alweer vraagt hij aan van Lijnden om een ontheffing te krijgen. Als argument moet gelden dat er in Zuid nog geen ziektegevallen zijn. Maar de pachters uit Heusden durven geen grond meer te pachten in Hemert. Van Lijnden heeft een recept opgestuurd aan van Ommeren dat aan de zieke dieren gegeven kan worden.

Die zomer blijft het rustig in Hemert, maar in september zijn er weer allerlei geruchten uit de omgeving, Genderen, Elshout en dan ook in Aalburg. In november komt het in Bern en dan ook op het Eiland bij Couwenberg, Theunis Vos,

die op de Hoef woont en Wouter Vos tegenover de kerk. Daarna blijft het doorgaan, van het Eiland naar Noord, steeds meer dode koeien. Van Ommeren stuurt elke week een lijst van boeren met sterfgevallen aan Van Lijnden. Eind januari 1770 stuurt van Ommeren alleen een lijstje van zes mensen bij wie de ziekte niet is, verder is het overal. In het voorjaar gaat het door, enkele beesten worden beter, maar de meesten gaan dood. In mei wordt veel vee uit Bern op de Doornwaard gezet (tussen Bern en het Eiland), maar ook daar slaat nu de ziekte toe. In de zomer van 1770 neemt het af. Geen nieuwe gevallen en dat blijft zo in de zomer van 1771. Maar in het najaar van 1772 komt het weer terug, vanuit het Land van Heusden naar de Wijkse Waard. Daarna gaat het weer als in vorige jaren, op en af.

Van Ommeren geeft de raad om de verpachtingen, die meestal in mei gehouden worden, dit jaar zo laat mogelijk te houden. In juni schrijft hij dat de hooiprijs heel laag is door de weinige vraag. In december 1773 vraagt van Lijnden om een totaalopgave van de veesterfte, maar van Ommeren zegt dat het geen gewoonte is om het aantal dode dieren op te geven, hier niet en elders ook niet. In 1774 en 1775 gaat het weer voort, in 1776 is het rustig, maar in 1777 komt het toch weer terug en dan opnieuw in 1780 en 1781. Op 2 juli 1785 schrijft van Ommeren dat de ziekte niet meer in Hemert is. Dat is zijn laatste brief voor het overlijden van de graaf van Lijnden. Volgens de officiële cijfers was in 1786 de ziekte in heel Nederland uitgewoed.

Trees Blom

Alarm in de omgeving

In Nederland zijn er verschillende manieren om je te informeren over noodsituaties. Zo kennen we de sirene die elke eerste maandag van de maand om 12.00 uur loeit, maar ook NL-Alert voor op je mobiele telefoon. Weet jij wat je moet doen als het alarm gaat?

Waarschuwing- en alarmeringssysteem

De eerste maandag van de maand om 12.00 uur loeien traditioneel de sirenes (ook wel luchtalarm genoemd) in Nederland. Ze worden dan getest en klinken door het hele land. Het geluid moet overal hoorbaar zijn. Toch zal je gemerkt hebben dat de totaal 4278 sirenes niet altijd precies om 12.00 uur afgaan. De sirenes worden handmatig (op een computerscherm) geactiveerd door een medewerker op de meldkamer van de hulpdiensten in Apeldoorn. Je kunt je klok er daarom niet op gelijkzetten.

Een incident, ongeluk of dreiging komt meestal onverwachts en daarom blijft het handwerk om de sirenes te laten loeien. Daarom is ook de test op elke eerste maandag van de maand handwerk. Via de computer worden de locaties waar de sirene te horen moet zijn, geselecteerd. Om 12.00 uur wordt er op de knop op het computerscherm geklikt en klinken overal de sirenes. Natuurlijk is het een sport om precies om 12.00 uur op de knop te klikken, maar dat lukt niet altijd.

Als je binnen in een gebouw bent, is het mogelijk dat je de sirene niet of niet goed hoort. Binnen kan het geluid beïnvloed worden door omgevingsgeluiden of geïsoleerde ramen, waardoor de sirenes minder goed hoorbaar zijn. De sirenes zijn bedoeld om mensen die buiten zijn te waarschuwen om naar binnen te gaan.

Zo snel mogelijk naar binnen

Als de sirene gaat (anders dan de eerste maandag van de maand om 12.00 uur), dreigt er acuut gevaar. Ga zo snel mogelijk naar binnen, sluit ramen en deuren, zet de radio of tv aan en stem af op de regionale omroep (Omroep Gelderland FM 89.1). De sirene waarschuwt alleen mensen in het gebied waar gevaar dreigt. Dat kan in één of meer gemeenten zijn, maar ook alleen in één wijk. Om je voor te bereiden op calamiteiten, is het advies om een noodpakket in huis te halen.

Denk daarbij ook aan eten en mogelijke medicatie van huisdieren!

Onderweg als de sirene gaat?

Het is belangrijk om direct te reageren als de sirene gaat. Ben je onderweg, ga dan naar het dichtstbijzijnde gebouw, zoals een winkel of een kantoor. Zit je in een auto, parkeer deze dan en ga zo snel mogelijk ergens naar binnen. Als dat niet kan, zet dan de auto stil langs de kant van de weg en luister naar de autoradio. Als je internet op je telefoon hebt, kijk dan op de website van de gemeente, social media of op www.crisis.nl.

Alarm via NL-Alert

NL-Alert is het alarmmiddel waarmee de overheid via de mobiele telefoon mensen waarschuwt voor een levens- en gezondheidsbedreigende situatie. Met een tekstbericht informeert zij over bijvoorbeeld een grote brand, een dreigende overstroming of noodweer. In het bericht staat specifiek wat er aan de hand is en wat je op dat moment het beste kunt doen. Via de website van NL-Alert kun je zien hoe je een telefoon kunt instellen voor het ontvangen van NL-Alert. Bij sommige telefoons is dit standaard het geval. De overheid zendt twee keer per jaar het NL-Alert controlebericht uit. Zo weten mensen hoe NL-Alert op hun mobiele telefoon klinkt en er uitziet.

Wanneer is het veilig?

Het is weer veilig als de overheid op de regionale omroep, NL-Alert of de website van de Veiligheidsregio aangeeft dat de situatie weer veilig is. Het is dus nog niet veilig als de sirenes ophouden met loeien!

Een nieuwe tankspuit!

Nieuwe tankautospuiten voor brandweerposten Brakel, Gameren en Nederhemert

Op 26 februari vond in Huis Brakel in Brakel een bijzondere gebeurtenis plaats: drie gloednieuwe tankautospuiten werden officieel overgedragen aan de brandweerposten van Brakel, Gameren en Nederhemert.

De avond werd geopend door teamleider posten Lean Remmerde, waarna burgemeester Pieter van Maaren van de gemeente Zaltbommel, in een toespraak zijn waardering uitsprak voor het harde werk en de toewijding van de brandweerlieden. Hij feliciteerde de posten met de ontvangst van deze moderne en mooie voertuigen, die een cruciale rol zullen spelen bij het beschermen van de gemeenschap tegen noodsituaties.

Een symbolisch hoogtepunt van de avond was de overhandiging van de sleutel van de tankautospuiten. Rutger Reinders, namens het thema Materieel van de Brandweer Gelderland-Zuid, stond klaar om de sleutels te overhandigen aan de groepschefs van de posten. Hans van der Pijl van Brakel, Peter van Wijk van Gameren en Leonart van Bruchem van

Nederhemert, ontvingen gezamenlijk de sleutel namens hun respectievelijke posten. Deze handeling markeerde niet alleen de fysieke overdracht van de voertuigen, maar ook het begin van een nieuwe periode voor de betrokken posten: de komende vijftien jaar zijn Brakel, Gameren en Nederhemert voorzien. Dat is namelijk de termijn die een tankautospuit mee moet gaan.

Na de officiële overdracht was er gelegenheid om de voertuigen uitgebreid te bekijken onder het genot van een hapje en een drankje. De feestelijke sfeer werd versterkt door het maken van mooie groepsfoto's voor de gloednieuwe tankautospuiten. Met de overdracht van deze tankautospuiten zijn de brandweerposten Brakel, Gameren en Nederhemert weer voorzien van de meest moderne middelen voor de bestrijding van incidenten.

Digitalisering

Tegenwoordig verschijnen er steeds meer berichten in de media over het meer digitaal maken van de zorg. Digitaliseren is zowel het digitaal maken van fysieke documenten en papieren processen als het digitaal verwerken van informatie. Bij digitaliseren gaat het erom dat je processen anders inricht dan je tot nu toe deed. Slimmer, met minder handmatige handelingen en minder papier.

Ook onze praktijk is al jarenlang met dit proces bezig. Zo wordt onze UwZorgOnline App steeds vaker gebruikt om gegevens in te zien, afspraken te boeken, vragen te stellen en meetwaarden (zoals uw bloeddruk, gewicht, bloedsuikerwaarden) in te voeren.

Als u een vraag heeft of een foto wilt sturen over uw kind, willen wij u vriendelijk verzoeken voor uw kind ook een eigen account aan te maken. De doktersassistente kan u hierover een handige informatie mail sturen.

Nu is het niet voor iedereen eenvoudig gebruik te maken van al deze nieuwe mogelijkheden. U kunt bij de doktersassistente een afspraak maken om hulp en uitleg te krijgen of u kunt een flyer ophalen met daarop een stapsgewijze uitleg. Wees welkom!

Medewerkers

We willen jullie voorstellen aan onze nieuwe apothekersassistente Ankie Pruijsen, ze is sinds 1 mei werkzaam bij ons in de apotheek.

Hallo allemaal. Mijn naam is Ankie Pruijsen en ik ben 1 mei gestart als apothekersassistente in praktijk De Boterbloem. Ik woon met mijn man en onze 3 kinderen in Babyloniënbroek. We hebben daar een boerderij waarop ik met veel plezier werkzaam

ben. Op donderdag en vrijdag mag ik werken in de apotheek. Ik hoop u goed van dienst te kunnen zijn en u te ontmoeten in de apotheek. Groeten Ankie

Daarnaast is er gedurende 1 jaar een praktijkverpleegkundige gestart. Zij volgt de opleiding tot Praktijkverpleegkundige Somatiek in onze huisartsenpraktijk.

Bij deze stelt zij zich voor:

Ik ben Heidi op 't Hof. Woon met mijn man en 4 kinderen in het mooie Wijk en Aalburg. Ik ben verpleegkundige en sinds mei volg ik de opleiding tot praktijkverpleegkundige aan de Avans hogeschool

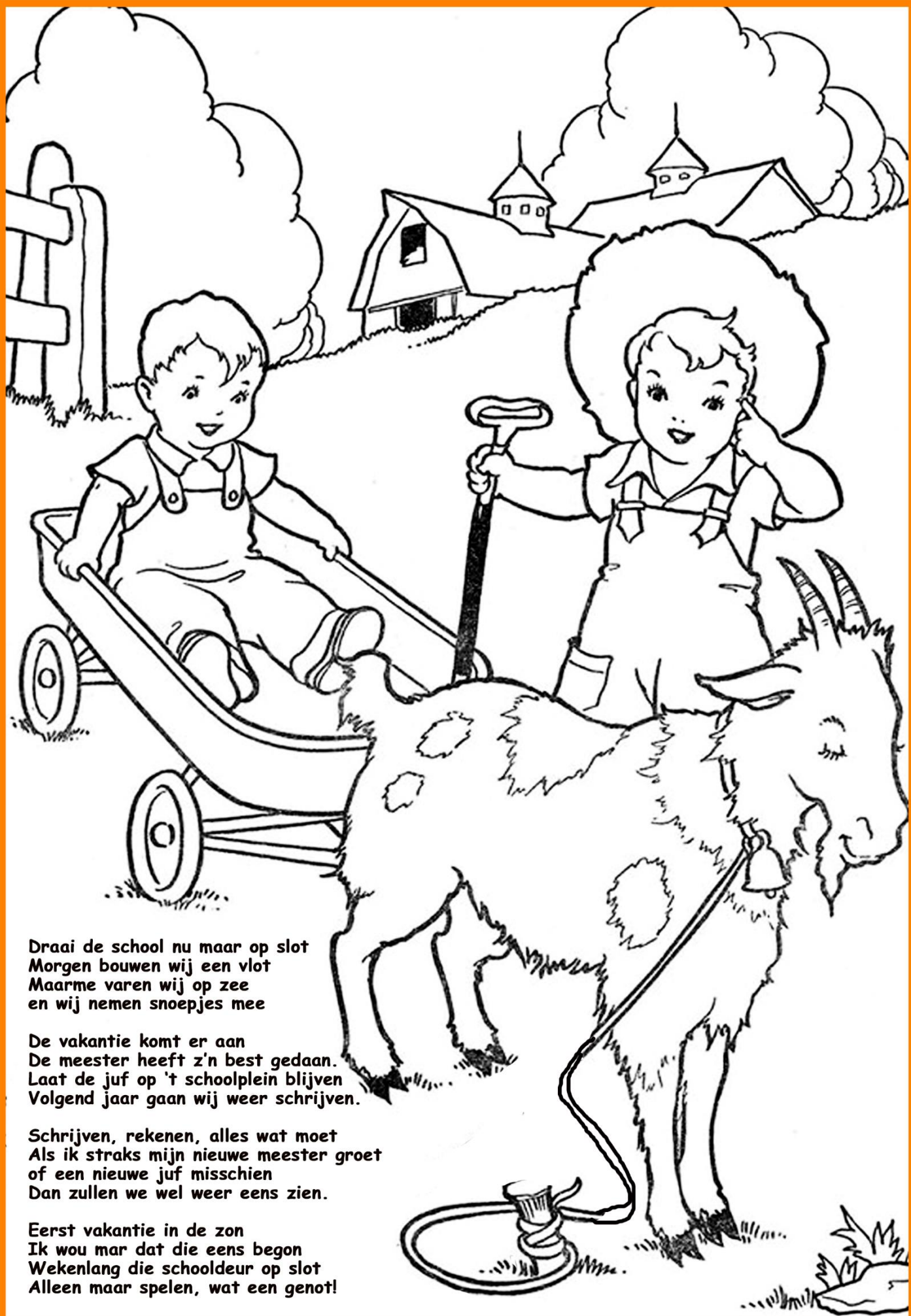
in Breda. U kunt mij op maandag of dinsdag tegenkomen op de praktijk.

In mijn vrije tijd wandel ik graag. In de zomer het liefst in de bergen van Oostenrijk of Zwitserland.

Gera 12,5 jaar in dienst

Gera was woensdag 22 mei 12,5 jaar bij ons in dienst. Dit hebben we gevierd met taart bij de koffie! Wij danken Gera voor haar inzet en wensen haar nog vele mooie jaren in onze praktijk.

Draai de school nu maar op slot
Morgen bouwen wij een vlot
Maarme varen wij op zee
en wij nemen snoepjes mee

De vakantie komt er aan
De meester heeft z'n best gedaan.
Laat de juf op 't schoolplein blijven
Volgend jaar gaan wij weer schrijven.

Schrijven, rekenen, alles wat moet
Als ik straks mijn nieuwe meester groet
of een nieuwe juf misschien
Dan zullen we wel weer eens zien.

Eerst vakantie in de zon
Ik wou mar dat die eens begon
Wekenlang die schooldeur op slot
Alleen maar spelen, wat een genot!

Op 30 maart 2024 overleed

Metje Maria Oomen – van Loon

Weduwe van Pieter Oomen

in de leeftijd van 97 jaar

Laatst gewoond hebbend: Zorgcentrum 't Slot

Op 21 mei 2024 overleed

Hendrik Jan van der Steenhoven

Weduwnaar van Elisabeth Maria van der Steenhoven - Plaisier

in de leeftijd van 87 jaar

Laatst gewoond hebbend: Zorgcentrum 't Slot

*Er is vrede voorbij de onrust.
Er is blijdschap dieper dan de tranen
Er is sterkte, zelfs in onze zwakte.
Er is trouw die ons niet zou verlaten.*

*Er is hoop die groter is dan de dood
Er is leven sterker dan het sterven.
Er is licht dat niemand kan doven
er is liefde die nooit teleur zal stellen.*

*Onze hulp en onze verwachting is in U voor eeuwig
En dus: richten wij onze harten naar boven.
Mijn God ik zal U eeuwig loven.*